1

นานแสนนานมาแล้ว ตอนที่ท่านเจ้าบ้านสกุลซูยังเป็นเพียงทหารเฝ้าประตูเมือง ก่อนนอนในแต่ละคืนจะต้องพูดคุยตามประสาพ่อลูกกับลูกสาวสุดที่รัก ซูเสี่ยวเตา...

'โอ๋ๆ ลูกพ่อ ไม่ต้องกลัวๆ สกุลซูเรามีคำสอนประจำตระกูลอยู่ว่าปัญหาใหญ่แก้ได้ด้วยหมัดใหญ่! เสยหมัดตะบันหน้าเจ้าเด็กบ้าพวกนั้นน่ะถูกต้องแล้ว พ่อจะหนุน...หลังเจ้าเอง!'

...นายท่าน คราวหน้ารบกวนเว้นวรรคให้ถูกหน่อยได้หรือไม่

ป้าอาฮวาแม่นมที่อยู่ข้างนอกได้ยินแล้วสะดุ้งเฮือก

ต่อมาเมื่อท่านเจ้าบ้านสกุลซูอาศัย 'หมัดใหญ่' ทวนอสรพิษจั้งแปดตลอดจนวิชาป้องกันตัวอย่างวิชาสิบสามองครักษ์ วิชาระฆังทอง วิชาเสื้อเกราะเหล็ก ไต่เต้าขึ้นมาดำรงตำแหน่งหนึ่งในนายกองของสิบแปดกองกำลังพิทักษ์ชายแดนตะวันตก บทสนทนาก่อนนอน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 7 21/8/2561 BE 13:03

ตามประสาพ่อลูกกับลูกสาวสุดที่รักก็เปลี่ยนเป็น...

'โอ๋ๆ ลูกพ่อ อย่าโมโหๆ เป็นหญิงแล้วอย่างไรเล่า ทีหลังเจ้าก็ถามไอ้เด็กนั่นสิว่า 'แม่เจ้าไม่ใช่หญิงหรือไรกัน' พอถามเสร็จก็ถีบหว่างขามันเลย พ่อจะหนุนหลังเจ้าเอง!'

...นายท่าน แน่ใจหรือว่าสั่งสอนเช่นนี้เหมาะแล้ว

ป้าอาฮวาแม่นมที่อยู่ข้างนอกได้ยินแล้วพลันหน้ามืดตาลาย

แต่ในบ้านมีคนน้อย ขาดแคลนบ่าวไม่มีสาวใช้ ป้าอาฮวายุ่งตัวเป็นเกลียว ไหนจะต้องหุงข้าวซักผ้า ไหนจะต้องเลี้ยงเป็ดเลี้ยงไก่ อยากหาโอกาสจับคุณหนูมาอบรม 'หลักสามเชื่อฟังสี่คุณธรรม* ของสตรี' เพื่อหักล้างแนวคิดผิดเพี้ยนที่นายท่านสั่งสอนเอาไว้ทีไร คุณหนูเป็นต้องตามนายท่านไป 'ชม' ขั้นตอนการฝึกทหารที่ค่าย หรือไม่ก็นำพวกเด็กๆ แถวบ้านออกไปก่อเรื่อง...ไม่สิ...ออกไปเล่นสนุก ป้าอาฮวาเลยทำได้แค่มองตามแผ่นหลังคุณหนูแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่เท่านั้น

ไม่ได้การ จะปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ได้ ปีนี้คุณหนูก็อายุแปดขวบแล้ว หากยังไม่สั่งสอนอีกจะสายเกินไป

ในที่สุดคืนนี้ป้าอาฮวาก็รวบรวมความกล้า ตั้งใจว่าจะเข้าไปในห้องแล้วปฏิบัติหน้าที่แม่นมของตนให้เต็มกำลัง

แต่เพิ่งจะก้าวเท้าแล้วเห็นนายท่านนอนคว่ำอยู่บนเตียงราวกับหมีตัวใหญ่ ลูบหัวคุณหนูอย่างรักใคร่ทะนุถนอมเพื่อกล่อมลูกสาวให้หลับ หัวใจนางก็อ่อนยวบลงทันใด

* สามเชื่อฟังคืออยู่บ้านเชื่อฟังบิดา ออกเรือนเชื่อฟังสามี สิ้นสามีเชื่อฟังบุตร สี่คุณธรรมคือศีลธรรม ปิยวาจา อรรถจริยา และฝีมืองานบ้านงานเรือน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 8 21/8/2561 BE 13:03

ช่างเถิดๆ ไม่ต้องสนใจหลักสามเชื่อฟังสี่คุณธรรมอะไรนั่นหรอก ขอเพียงนายท่านกับคุณหนูมีความสุขก็พอแล้ว...

"ท่านพ่อร้องเพลงนั้นกล่อมอาเตานอนอีกได้หรือไม่" ดวงตาเป็นประกายสุกใสบนใบหน้าจิ้มลิ้มสีชมพูระเรื่อของซูเสี่ยวเตามองบิดาอย่างชื่นชมบูชาพลางแย้มยิ้ม "อาเตาอยากฟัง"

"หา? เอ่อ...ดะ...ได้สิ" ซูเถี่ยโถวทำท่าเก้อเขินเล็กน้อย ก่อนจะกระแอมให้คอโล่ง โดยไม่ลืมหันไป 'เหลือบ' ตามองป้าอาฮวาทีหนึ่ง "อ่ะแฮ่ม!"

ป้าอาฮวาสะดุ้งโหยง รีบร้อนปิดประตูถอยออกมาโดยไม่รอช้า

ดวงตาซูเถี่ยโถวฉายแววพอใจ มือใหญ่ดุจพัดใบลานตบร่างลูกน้อยเบาๆ จากนั้นก็ส่งเสียงร้องเพลงอย่างอารมณ์ดี

"น้องสาวอยู่บนเขาฝั่งโน้น ตัวพี่อยู่บนเขาฝั่งนี้ หน้าน้องงามดังดวงจันทร์ ส่วนพี่นั้นสูงสง่าดุจต้นสน เอิงเอยๆ เรียกเจ้าว่าน้องสาวเจ้าอย่าได้ถือโทษโกรธเคือง พี่จะข้ามเขาไปหาโอบเอวเจ้ามาเคียงคู่ครองเรือน รักมั่นสมัครสมานเนิ่นนานจนผมหงอกขาว เอิงเอยๆ..."

ท่ามกลางเสียงร้องเพลงภูเขาเก่าแก่ของชายแดนตะวันตกที่คนแถบนี้คุ้นหูและร้องได้ทุกคน ซูเสี่ยวเตาตัวน้อยค่อยๆ เข้าสู่ดินแดนแห่งความฝันอย่างเป็นสุข

กิจวัตรเช่นนี้ดำเนินไปวันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า จวบจนเด็กหญิงตัวน้อยมีอายุครบสิบหกปีที่สามารถออกเรือนได้ ไม่เหมาะให้ซูเถี่ยโถวขึ้นไปนอนร่วมเตียงร้องเพลงกล่อมลูกที่เป็นสาวเต็มตัวอีกต่อไป เสียงร้องมรณะที่ดังขึ้นในบ้านสกุลซูทุกคืนถึงได้สิ้นสุดลง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 9 21/8/2561 BE 13:03

"อมิตาภพุทธ ครานี้จะได้นอนสบายเสียที"

ป้าอาฮวารู้สึกขอบคุณสวรรค์เหลือเกิน

หลายปีมานี้ท่านเจ้าบ้านสกุลซู 'ซูเถี่ยโถว' ได้เลื่อนตำแหน่งพรวดพราด จากทหารรักษาประตูเมืองตัวเล็กๆ ในอดีตมาเป็นหนึ่งในนายกองผู้ห้าวหาญแห่งชายแดนตะวันตก ได้รับตำแหน่ง 'นายทัพแนวหน้าปีกขวาประจำกองทัพสกุลหร่วนแห่งชายแดนตะวันตก' อย่างเป็นทางการ

นายทัพแนวหน้าผู้นี้เก่งกล้าสามารถยิ่งนัก มีทหารห้าพันนายอยู่ใต้บัญชาการ ห้าร้อยนายในนั้นเป็นทหารประจำตัวที่ติดตามซูเถี่ยโถวอย่างจงรักภักดีมานานปี นับเป็นกองกำลังที่ซุ่มโจมตีได้คล่องแคล่วยืดหยุ่นที่สุดในค่าย

ยามนี้ทหารประจำตัวห้าร้อยนายของซูเถี่ยโถวกำลังยืนล้อมเป็นวงกลมขนาดใหญ่ ส่งเสียงกู่ร้องอย่างตื่นเต้น...

"น้องสาวอัดมันเลย!"

"โจมตีเป้ามัน! โจมตีเป้ามัน!"

"วานรขโมยท้อ! ใช้กระบวนท่าวานรขโมยท้อ!"

นกนิสัยตามคนเลี้ยง ทหารนิสัยตามผู้บังคับบัญชาอย่างที่โบราณว่าไว้จริงๆ

"หนวกหู!" จากที่กำลังควงดาบเล่มใหญ่รุกไล่คู่ต่อสู้จนถอยกรูดอย่างคล่องแคล่วดุดัน ซูเสี่ยวเตาทนไม่ไหวอีกต่อไป นางปักปลายดาบลงกับพื้นดังฉึก ยกมือเท้าเอวตวาดลั่นอย่างหงุดหงิด "นี่เป็นการประลองยุทธ์

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 10 21/8/2561 BE 13:03

อย่างเคร่งเครียดจริงจังนะ ทำราวกับข้ากำลังอัดคนตามตรอกเล็กๆ ไปได้ ถ้าอย่างไรก็เอากระสอบมาคลุมหัวอีกฝ่ายแล้วค่อยตีไปเลยสิ พวกเจ้าเห็นซูเสี่ยวเตาผู้นี้เป็นคนไร้ความละอายแก่ใจหรือไร!"

รอบตัวพลันเงียบกริบไปทันที ทุกคนไม่กล้าหายใจเสียงดังด้วยซ้ำ ต่างปิดปากเงียบเป็นจักจั่นฤดูหนาวแต่โดยดี

ซูเสี่ยวเตาในวัยสิบหกปีมีใบหน้าขาวเนียนราวกับหยก รูปร่างอรชรอ้อนแอ้น เรือนผมยาวสีดำสนิทขมวดมุ่นเป็นมวยซาลาเปาซ้ายขวาสองข้างอย่างน่าเอ็นดู ใบหูขาวผ่องห้อยต่างหูห่วงหยก ชุดสีเขียวอ่อนที่สวมอยู่ดูสดใสน่ารัก น่าเสียดายที่กิริยายกมือซ้ายเท้าเอว มือขวาปักดาบลงกับพื้นดูดุดันน่ากลัว ทำลายภาพรวมอันสดใสราวกับดอกบัวตูมนี้จนแทบหมดสิ้น

"แค่กๆ น้องสาว พวกพี่ๆ ก็แค่กลัวเจ้าเสียเปรียบเท่านั้นเอง" ทหารร่างกำยำนายหนึ่งลูบหัวตนเองเก้อๆ พลางยิ้มประจบ

"นั่นสิๆ พวกพี่ๆ ไม่มีเจตนาอื่น น้องสาวอย่าโกรธไปเลย!"

"ไอ้เจ้าจินซย่าหลิวคนนี้มันต่ำช้า รู้จักกระบวนท่าสกปรกหมดแหละ พวกพี่ๆ กลัวว่าเจ้าจะมัวแต่ห่วงประลอง แล้วเปิดช่องว่างให้มันใช้กระบวนท่าต่ำช้า ถ้าน้องสาวเพลี่ยงพล้ำจนเกิดบาดเจ็บไปจะทำอย่างไรเล่า"

"นั่นสิๆ จินซย่าหลิว หากน้องสาวผมหลุดแม้แต่เส้นเดียวล่ะก็ ระวังหนังเจ้าไว้ให้ดี!"

ชายร่างบึกบึนที่เป็นคู่ประลองของซูเสี่ยวเตาแทบร้องไห้ "นี่ๆ ไม่ต้องเรียกชื่อข้าบ่อยนักก็ได้ ข้าเองก็ไม่ได้อยากชื่อนี้เหมือนกันนั่นแหละ ข้าชื่อซย่าหลิวก็จริง แต่นิสัยไม่ต่ำช้า* เสียหน่อย!"

---

* ซย่าหลิว เป็นคำพ้องเสียงกับคำที่แปลว่าต่ำช้าหรือลามก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 11 21/8/2561 BE 13:03

แค่ต้องมาประลองยุทธ์กับน้องสาวผู้เป็นที่รักใคร่เอ็นดูของทุกคน ก็เครียดจะตายอยู่แล้ว เจ้าบ้าพวกนี้ยังมาคอยซ้ำเติมเขา มีมโนธรรมกันบ้างหรือไม่นะ

"ยังจะมาบอกว่าไม่ต่ำช้าอีก คราวก่อน 'ภาพวังวสันต์* สิบสองม้วน' ของอาจารย์ฮวาซุนซินที่ข้าอุตส่าห์ซื้อมาแพงๆ เจ้ายังเอาไปแล้วไม่คืนเลย ไม่ใช่หรือ"

"อะไรคือคราวก่อน ข้าเพิ่งจะยืมจากเจ้าไปเมื่อวานซืน..."

"นั่นอย่างไร! ที่แท้เจ้าก็ยังไม่ได้คืน ข้าลงชื่อยืมเป็นคนที่สอง โจวจื่อรับปากไว้แล้วด้วย เร็ว รีบคืนมาเลย!"

"อะไรคือเจ้าเป็นคนที่สอง ข้าบอกกล่าวกับโจวจื่อไว้ตั้งแต่เมื่อแปดร้อยปีก่อนแล้ว คนที่สองคือข้าต่างหาก!"

"โจวจื่อ เจ้านี่มันเหลือเกินเลยจริงๆ หนังสือภาพเล่มเดียวรับปากจะให้ยืมไว้ทั้งหมดกี่คนกันแน่ เจ้าบอกข้าชัดๆ ว่าข้าเป็นคนที่สอง!"

ทหารที่ชื่อโจวจื่อหงอยไปถนัดตา เปลี่ยนสถานะจากชายหนุ่มกลายเป็นเป้าถูกรุมไปในทันที

เสียงเอะอะอึงคะนึงของพวกเขาทำเอาซูเสี่ยวเตาปวดหัว นางกลอกตาตลบใหญ่ ก่อนจะงึมงำกับตนเอง "อะไรกันนี่ เป็นบุรุษแท้ๆ แต่กลับพูดมากยิ่งกว่าสตรี ตอนนี้ยังจะประลองอีกหรือไม่"

ดูท่าคดีเลือดหนังสือภาพเริงโลกีย์จะไม่ยุติลงง่ายๆ นางจึงแบกดาบเล่มใหญ่เดินอาดๆ ออกจาก 'ที่เกิดเหตุ' แต่เพิ่งจะเดินออกมาจากค่าย ก็เห็นภาพแปลกประหลาดที่ชวนให้ฉงนสงสัยอย่างยิ่งเข้าเสียก่อน...

---

* วังวสันต์หรือซุนกง เป็นตำราภาพกามสูตรของจีนในสมัยโบราณ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 12 21/8/2561 BE 13:03

"หือ?" นางกะพริบตาปริบๆ จากนั้นก็ขยี้ตา เพราะคิดว่าตนเองตาฝาด

ลมพัดแรง เมฆลอยลิ่ว ก้อนหญ้าที่ม้วนกลมๆ กลิ้งไปตามพื้นดิน

บุรุษร่างสูงสง่าผู้หนึ่งยืนปักหลักอยู่ด้านนอกค่าย ผมยาวดกดำมัดรวบไว้ด้วยรัดเกล้าหยก ดวงหน้ายิ้มละไมดูงดงามทรงเสน่ห์สะกดใจ เขาสวมชุดยาวสีน้ำเงิน คาดเอวด้วยเข็มขัดหยกขาว รองเท้าหนังกวางที่ใช้ดิ้นเงินดิ้นทองปักเป็นลวดลายงดงามเหยียบอยู่บนพื้นทรายสีเหลืองอย่างมั่นคงและงามสง่า

ที่น่าทึ่งยิ่งไปกว่านั้นคือเสื้อคลุมสีดำที่ห่มอยู่บนไหล่กว้าง ปักลายกล้วยไม้ป่าเล็กๆ ไว้ตรงขอบอย่างละเอียดประณีต ประดับคอปกด้วยขนจิ้งจอกเงินหายากที่ราคาแพงลิ่ว

ชายหนุ่มรูปงามยิ้มให้นางกว้างขึ้น เรียวปากสวยขยับน้อยๆ เพื่อเอ่ยอะไรบางอย่าง...

"คุณชายท่านนี้ ท่านมาผิดที่แล้วล่ะ!" ซูเสี่ยวเตาผู้เหมือนมีเส้นประสาทอยู่ในหัวแค่เส้นเดียวโพล่งออกไปโดยไม่ต้องคิด "หอหมื่นบุปผาซึ่งเป็นหอนางโลมที่ใหญ่และโด่งดังที่สุดของที่นี่อยู่บนถนนต้าตง จากประตูเมืองที่อยู่ด้านหลังท่านสามลี้เจอปากตรอกแรกให้เลี้ยวขวา ร้านที่แขวนโคมแดงเป็นพืด ดูเอิกเกริกสวยงามที่สุดนั่นแหละ อธิบายอย่างนี้จำได้หรือไม่ หรือจะให้ข้านำทางไป"

รอยยิ้มสะกดสายตาของชายหนุ่มรูปงามเจื่อนลงเล็กน้อย โชคดีที่เขาฝึกฝนมาจนแก่กล้า สีหน้าจึงกลับเป็นปกติได้อย่างรวดเร็ว เขาถอนหายใจเบาๆ พลางว่า "แม่นางเข้าใจผู้น้อยผิดแล้ว"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 13 21/8/2561 BE 13:03

"จริงหรือ" นางกวาดตามองเครื่องแต่งกายบนร่างเขาอย่างฉงนสงสัย

เท่าที่นางประสบพบเจอมา บุรุษในชายแดนตะวันตกมักจะแต่งตัวสบายๆ ไม่พิถีพิถัน เมื่อใดที่แต่งตัวเต็มยศหรือพิถีพิถันเป็นพิเศษก็แสดงว่าถ้าไม่ไปร่วมดื่มสุรามงคลงานแต่งงานก็ต้องไปเที่ยวหอนางโลม คนที่อยู่ตรงหน้านางแต่งตัวสำรวยฉูดฉาด หากไม่เตรียมตัวไปเที่ยวสาวงามในหอคณิกาแล้วจะแต่งตัวเช่นนี้ด้วยเหตุใดกันเล่า

ชายหนุ่มรูปงามถูกนางกวาดตามองตั้งแต่หัวจรดเท้าจนขนลุกอดจะกระแอมหนักๆ ไม่ได้ "แค่กๆ แม่นางโปรดสำรวมด้วย ผู้น้อยไม่ใช่คนเช่นนั้นจริงๆ"

"อ้อ" นางยักไหล่ "เอาเถิด"

อะไรคือเอาเถิด อีกทั้งยังใช้น้ำเสียงแบบขอไปทีเช่นนี้ด้วย

ปกติชายหนุ่มรูปงามมีความเป็นตนเองสูง ไม่สนใจไยดีคำพูดและสายตาคนอื่น แต่เด็กสาวอ้อนแอ้นบอบบางที่ประเมินจากสายตาว่าน่าจะสูงไม่ถึงปลายคางเขาคนนี้ เหตุใดสายตาตรงไปตรงมาและคมกริบของนางถึงได้...ถึงได้น่าโมโหเช่นนี้?

"ไม่ทราบว่าแม่นางเป็นใคร อยู่ในฐานะใด เหตุใดถึงมาอยู่ที่สถานที่สำคัญทางการทหารได้" รอยยิ้มของเขาเคร่งเครียดขึ้นเล็กน้อยขณะเลิกคิ้วดกหนาขึ้นสูงพลางเอ่ยถาม

"เกี่ยวอะไรกับท่านด้วยเล่า" นางทำหน้างงงัน

เขายิ้มอีกครั้ง ดวงตาเรียวเฉียงดุจเนตรหงส์เป็นประกายแวบหนึ่ง "ผู้น้อยแค่สงสัยเฉยๆ เลยถามดูเท่านั้น หากแม่นางไม่ประสงค์จะโต้ตอบผู้น้อยย่อมไม่บีบบังคับอยู่แล้ว"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 14 21/8/2561 BE 13:03

"นี่ เป็นบุรุษอกสามศอกเอาแต่พูดเยิ่นเย้อยืดเยื้ออย่างกับเล่นคำพันลิ้นไปไยกัน" นางขมวดคิ้วฟังจนสมองแทบจะผูกปมพันกัน "ช่างเถิดๆ เอาเป็นว่าตามสบายแล้วกัน ข้าไปล่ะ"

ไม่ว่าเขาจะหลงทางแล้วเดินมาถึงค่ายโดยบังเอิญหรือมาที่ค่ายเพื่อทำธุระโดยเฉพาะ พี่ทหารท่าทางดุดันน่าเกรงขามหน้าประตูค่ายก็จะขวางเขาไว้แล้วสอบถามก่อนอยู่ดี

เจอเรื่องยุ่งเหยิงแต่เช้า เลยไม่ได้ยืดแข้งยืดขาตีกับคนให้เต็มที่เลย น่าหงุดหงิดใจเป็นบ้า ท่านพ่อรับคำสั่งเบื้องบนไปปฏิบัติราชการลับ หากนางกลับบ้านตอนนี้ก็มีแต่ต้องไปนั่งแกร่วกับแม่นม ไม่เช่นนั้นก็ถูกแม่นมจับตัวไปเรียนเย็บปักถักร้อย...

เด็กสาวสะท้านเฮือกใหญ่แล้วทำคอหดเมื่อคิดถึงสิ่งที่รออยู่ที่บ้าน

ฮึ เตร็ดเตร่อยู่ข้างนอกให้นานอีกนิดดีกว่า ไว้รอท่านพ่อเสร็จงานตอนเย็นแล้วค่อยกลับบ้านด้วยกัน

ซูเสี่ยวเตาแบกดาบเล่มใหญ่เดินไปทางประตูเมืองชายแดนตะวันตก นึกไม่ถึงว่าเสียงเรียกกลั้วหัวเราะจะดังขึ้นด้านหลัง

"แม่นาง"

"อะไร" นางหันกลับไปมอง

"ไม่ทราบว่าหอสุราที่ดีที่สุดในเมืองชายแดนตะวันตกไปอย่างไรหรือ" ชายหนุ่มรูปงามคลี่ยิ้มทรงเสน่ห์

แต่กลับดูมีจริตในสายตาของซูเสี่ยวเตา

คิ้วโก่งสวยขมวดแน่นขึ้น ขณะถามอย่างไม่เกรงใจ "นี่ท่านเกี้ยวข้าอยู่หรือ"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 15 21/8/2561 BE 13:03

รอยยิ้มสะกดใจชะงักค้าง เขาถอนหายใจทีหนึ่ง "แม่นาง ผู้น้อยไม่ใช่คนเสเพลเช่นนั้น"

"ดูไม่ออกเลยแฮะ..." นางลูบคาง

"ถูกต้องแล้ว" กำลังจะยิ้มอย่างพึงพอใจก็รู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาเสียก่อน "เอ่อ...แม่นางพูดเช่นนี้..."

"เอาล่ะๆ ไม่ต้องมากความ ข้าจะบอกให้เดี๋ยวนี้" สิ่งที่นางกลัวที่สุดในชีวิตคือคนพูดน้ำไหลไฟดับด้วยภาษาปัญญาชน "หอสุราที่ดีที่สุดในเมืองชายแดนตะวันตกมีชื่อว่าหอบานสะพรั่ง เดินเข้าประตูเมืองแล้วเลี้ยวซ้ายตรอกแรกเข้าถนนใหญ่ฝั่งตะวันออก ร้านที่แขวนโคมไฟแดงดูเอิกเกริกสวยงามที่สุดนั่นแหละ ร้านนี้เจ้าของเดียวกับหอหมื่นบุปผาเลยตกแต่งคล้ายๆ กัน มองปราดเดียวก็รู้แล้ว ข้าอธิบายอย่างนี้จำได้หรือไม่ แต่ถึงจำไม่ได้ข้าก็ไม่พาไปหรอก หอบานสะพรั่งนั่นน่ะ แค่ซาลาเปาธรรมดาๆ เข่งเดียวยังสามตำลึงเข้าไปแล้ว มีแต่คนโง่เท่านั้นแหละถึงจะยอมเข้าไปให้โดนโกง!"

ชายหนุ่มรูปงามผู้ถูกตราหน้าเป็น 'คนโง่' ไปทันทีหางตากระตุกเล็กน้อย คราวนี้แม้แต่รอยยิ้มที่แสนภาคภูมิใจยังฝืนยิ้มไม่ออก

ลูกตาของแม่นางน้อยผู้นี้ถูกลาคาบไปแล้วใช่หรือไม่ ตอนอยู่ในเมืองหลวง เขาเป็นคุณชายผู้สูงศักดิ์แห่งจวนแม่ทัพ แค่อมยิ้มพลางปรายตามองนิดเดียวก็ทำให้คนอื่นหลงจนเข่าอ่อนไปตามๆ กัน ทั้งยังเป็นแม่ทัพใหญ่แห่งชายแดนตะวันตกที่ราชสำนักแต่งตั้ง เหตุใดพอมาอยู่ต่อหน้านางเขาถึงได้กลายเป็นคนที่ไม่มีอะไรดีเลยสักอย่างเช่นนี้

หร่วนชิงเฟิงโมโหขึ้นมาจริงๆ แล้ว เขาขยับคอเสื้อคลุมขนจิ้งจอก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 16 21/8/2561 BE 13:03

ที่อยู่ๆ ก็รู้สึกว่าผูกแน่นเกินไป คิ้วดกหนาเลิกสูง "แม่นางไม่มีมโนธรรมเอาเสียเลย รู้ทั้งรู้ว่าร้านนั้นโกงลูกค้ายังจะให้ข้าไปอีกหรือ"

"เจ้าบอกเองว่าอยากไปหอสุราที่ดีที่สุดของชายแดนตะวันตก ข้าบังคับให้เจ้าไปหรืออย่างไร" ซูเสี่ยวเตาเองก็ฉุนขึ้นมาเหมือนกัน "หนุ่มหน้าขาวอย่างเจ้านี่พูดจาอย่างไรกันนะ จงใจหาเรื่องชวนทะเลาะใช่หรือไม่ ดี! มาเลยๆ ข้ากำลังกลุ้มอยู่พอดีว่าเช้านี้ยังไม่ได้วิวาทให้สาแก่ใจสักยก หากเข้ามาข้าก็จะสนองให้!"

เขายืนปากอ้าตาค้างไปทันที

แม่นางน้อยคนนี้หน้าตาออกจะสวยงามน่ารัก เหตุใดถึงได้พูดจากระโชกโฮกฮาก กิริยาก้าวร้าวดุดันเช่นนี้

จำได้ว่าหลายปีก่อนตอนที่ตามท่านพ่อมาตรวจตราค่ายที่ตั้งกองทัพ มองไปทางใดก็เห็นดอกไม้ขาวบานสะพรั่ง ผู้คนยิ้มแย้มแจ่มใส บุรุษแข็งแกร่งดังขุนเขา สตรีนุ่มนวลดุจสายน้ำ ไม่เห็นจะดุร้ายเช่นนี้เลยนี่นา

หร่วนชิงเฟิงรำพึงกับตนเอง แล้วอดเจ็บปวดกับสัจธรรม 'สายน้ำไหลเลยแล้วไม่คืนหวน ใดใดล้วนเปลี่ยนแปรไม่จีรัง' ไม่ได้

"นี่! ตกลงจะตีกันหรือไม่"

เขาทำหูทวนลม จมจ่อมอยู่กับความสะท้อนใจ

"นี่! ยืนเหม่ออะไรอยู่ได้" ซูเสี่ยวเตาตะโกนพลางกระทืบเท้าเหยงๆ แต่เขากลับไม่มีท่าทางใดๆ ตอบโต้ ความโมโหที่พองตัวขึ้นมาจึงสลายตัวไป

เฮ้อ...น่าเบื่อชะมัด ดูท่าจะเจอคนปัญญาอ่อนเข้าจริงๆ แล้วข้าจะเอาเรื่องเอาราวคนปัญญาอ่อนให้ได้อะไรขึ้นมา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 17 21/8/2561 BE 13:03

นางส่ายหน้าพลางแบกดาบเดินจากไป

กว่าหร่วนชิงเฟิงจะได้สติกลับมา เบื้องหน้าก็เหลือแต่ลมที่เต็มไปด้วยฝุ่นทราย ก้อนหญ้าที่เมื่อครู่กลิ้งมาจากฝั่งซ้ายกลิ้งย้อนมาจากฝั่งขวาใหม่...

พลบค่ำวันนั้น ซูเสี่ยวเตาเดินกลับไปกลับมาหน้าประตูบ้านสกุลซูเฝ้ารออยู่นาน สุดท้ายคนที่มาคือหวังร่างใหญ่ หนึ่งในทหารประจำตัวของซูเถี่ยโถว

"น้องสาว หัวหน้าบอกว่าคืนนี้ต้องไปร่วมงานเลี้ยงที่หอบานสะพรั่ง เลยจะไม่กลับมากินข้าวเย็น ให้เจ้ากับแม่นมกินให้อิ่ม ไม่ต้องรอ"

แย่แล้ว หากรู้ว่าท่านพ่อจะไม่กลับมากินข้าวเย็น วันนี้นางคงไม่ออกไปไหน แล้วทำตัวสงบเสงี่ยมเรียบร้อยอยู่กับบ้านแทน เฮ้อ... ตอนนี้สายเกินไปแล้ว ไม่รู้ว่าป่านนี้แม่นมจะโกรธสักเพียงไร

"ขอบคุณมากพี่หวัง ข้าเข้าใจแล้ว" ซูเสี่ยวเตาถอนหายใจเฮือกหนึ่ง แล้วจำต้องเดินคอตกลากเท้าหนักอึ้งเข้าไปในบ้าน จากนั้นก็ปิดประตูลง

"คุณหนู ในที่สุดก็กลับมาเสียที...ตายแล้ว เหตุใดเสื้อผ้าถึงได้สกปรกมอมแมมถึงเพียงนั้น ผมเผ้าก็หลุดลุ่ย ไหนจะคราบน้ำตาบนแก้มอีก เกิดอะไรขึ้นเจ้าคะ!" ป้าอาฮวายกถาดใส่กับข้าวออกมา พอเห็นดังนั้นก็สูดหายใจเฮือกใหญ่ด้วยความตกใจ แล้วรีบวางอาหารลง เอื้อมมือมาจับนางไว้ "คุณหนู ไปทะเลาะกับใครมาอีกแล้ว หรือไปขลุกอยู่กับพวกห่ามๆ ในค่าย โอ๊ย เหตุใดนายท่านถึงไม่มาดูแลบ้างนะ ชายหญิงพออายุเจ็ดขวบก็นอนฟูกเดียวกันไม่ได้ ปีนี้คุณหนูอายุสิบเจ็ดเข้าไปแล้ว..."

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 18 21/8/2561 BE 13:03

"สิบหกกับอีกเจ็ดเดือนต่างหาก" นางทำตัวหด แต่ยังไม่วายเอ่ยแย้ง

"ก็ใกล้จะสิบเจ็ดแล้วล่ะเจ้าค่ะ" ป้าอาฮวาสาดน้ำเย็นใส่อย่างไม่เกรงใจ ทำลายความพยายามที่จะทำตัวบอบบางของนางลง "คุณหนู ไม่ใช่ว่าแม่นมขี้บ่น แต่เด็กสาวทั่วไปพออายุได้สิบสี่สิบห้าก็มีคู่หมายแล้ว นายท่านอาลัยไม่อยากให้ท่านออกเรือนเร็ว จนป่านนี้เลยยังไม่ยอมมองหาคู่ครองให้ท่านเสียที แต่คุณหนูจะไม่ดูแลตนเองอย่างนี้ไม่ได้..."

"คู่หมายอะไรกันเล่า" ในที่สุดซูเสี่ยวเตาก็ทนต่อไปไม่ไหว เถียงกลับฉุนๆ "มีคู่หมายและแต่งงานไปมีอะไรดี แต่งงานแล้วต้องอยู่เหมือนถูกปล้น ต้องให้ฝ่ายชายทั้งเงินทั้งร่างกาย อีกทั้งยังต้องไปกตัญญูพ่อแม่สามี ดูแลน้องสามี คลอดลูกเลี้ยงลูก หาอนุเข้าบ้าน...ได้ใช้ชีวิตสบายๆ ไม่ชอบดันวิ่งโร่เข้าไปอยู่บ้านคนหนึ่งอย่างคนต่ำศักดิ์ เหนื่อยจนสายตัวแทบขาด นึกว่าข้าเสียสติหรือไร"

แม่นมฟังคำพูดของนางแล้วลมแทบจับ เอ่ยถามปากคอสั่น "คะ...คุณหนูพูดจาเช่นนี้ได้อย่างไร หากใครได้ยินแล้วเอาไปลือข้างนอก คงไม่มีคนกล้ามาสู่ขอแน่ๆ"

"ถึงไม่มีใครเก็บไปลือก็ไม่มีคนกล้ามาสู่ขอข้าอยู่ดี" นางพูดอย่างหลงตนเอง "ข้าเป็นใคร ข้าน่ะลูกสาวของซูเถี่ยโถวเซียวนะ ต่อไปจะเป็นแม่ทัพหญิงที่สร้างคุณงามความดีเข่นฆ่าศัตรู แต่งงานไปไม่เท่ากับปล่อยให้ฝีมือยุทธ์ที่ข้ามีสูญเปล่าหรอกหรือ"

"คุณหนู..." ป้าอาฮวาแทบกระอักเลือดอยู่รอมร่อ

"อีกอย่างท่านพ่อก็เคยพูดไว้ ถ้าเป็นบุรุษที่สู้ข้าไม่ได้ แต่งงานไปก็เปล่าประโยชน์ ถ้าเป็นบุรุษที่สู้ข้าได้ ต่อไปเวลาสามีภรรยามีปากเสียง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 19 21/8/2561 BE 13:03

แล้วเกิดลงไม้ลงมือกันขึ้นมาข้าก็แย่สิ ดังนั้นท่านพ่อจึงเลือกให้ข้าไม่ต้องแต่งงานเช่นกัน" นางยิ้มระรื่นปลอบอีกฝ่าย "แม่นมอย่ากังวลไปเลย ต่อไปข้าจะรับหน้าที่เลี้ยงดูท่านกับท่านพ่อจนถึงบั้นปลายชีวิตเอง จะไม่ให้ขาดตกบกพร่องแม้แต่นิดเดียว"

"คุณหนู..." ป้าอาฮวาอยากจะร้องไห้โฮ "อย่าพูดเช่นนี้สิเจ้าคะ..."

"ก็ได้ๆ ข้าไม่พูด ไม่พูดแล้วก็ได้" นางรีบประคองแม่นมไปนั่งที่โต๊ะกินข้าว "โห เย็นนี้ทำอะไรกินเนี่ย หอมยิ่งนัก เดี๋ยวจะกินข้าวสักสามชามใหญ่ๆ ไปเลย"

ป้าอาฮวารู้สึกว่าอนาคตเบื้องหน้าดำมืดเหลือเกิน...

หลังกินข้าว แม่นมที่รวบรวมกำลังใจขึ้นมาใหม่เก็บล้างถ้วยชามจนเสร็จเรียบร้อยก็เข้าห้องไปรื้อ 'บัญญัติสตรี' กับ 'จรรยาสตรี' ที่ซุกไว้ก้นหีบนานเป็นโกฏิปีออกมา ตั้งใจว่าจะจับคุณหนูของตนมาค่อยพูดค่อยจาเกลี้ยกล่อมกันดีๆ ทว่าหาหน้าบ้านสามรอบ หาหลังบ้านอีกสามรอบก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของคุณหนู

ในเวลาเดียวกันนั้น ซูเสี่ยวเตาแอบปีนกำแพงออกมาเรียบร้อยแล้ว กำลังมุ่งหน้าไปหากองหนุนที่หอบานสะพรั่ง รอท่านพ่อออกจากงานเลี้ยงแล้วกลับบ้านพร้อมกัน ทีนี้ต่อให้แม่นมไม่เต็มใจสักเพียงใดก็ต้องปล่อยนางไป

ถนนตะวันตกอันจอแจมีหอสุราร้านอาหารตั้งเรียงกันแน่นขนัด พอล่วงเข้ายามราตรี โคมแดงก็ส่องสว่างเป็นสาย ฉายแสงให้เห็นค่ำคืนอันสนุกสนานคึกคัก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 20 21/8/2561 BE 13:03

นางเดินมาถึงประตูหน้าของหอบานสะพรั่งที่มีคนเดินเข้าออกไม่ขาดระยะ กำลังจะก้าวเข้าไปข้างในก็นึกถึงเงินในถุงเงินขึ้นมาเสียก่อน จึงคิดว่าช่างเถิด นั่งรออย่างอดทนอยู่ตรงเสาด้านหน้าก็แล้วกัน

"ไม่รู้ว่าเป็นงานเลี้ยงของขุนนางระดับสูงคนใดกันนะ รวยเหลือเกินจริงๆ ถึงกับมาจัดที่หอบานสะพรั่งเชียว" นางเอามือเท้าคาง กลิ่นหอมของสุราและอาหารเลิศรสจากข้างในลอยออกมากระทบจมูก ทั้งที่เพิ่งกินข้าวอิ่มเมื่อครู่ยังอดน้ำลายสอไม่ได้ "จะว่าไป ได้ยินว่าอาหารกับสุราของหอบานสะพรั่งรสชาติยอดเยี่ยม โดยเฉพาะเนื้อตงพัว* กับพระกระโดดกำแพง** คีบใส่ปากแล้วแทบกลืนลิ้นตามลงไปด้วย จุ๊ๆๆๆ"

หร่วนชิงเฟิงสวมเสื้อคลุมขนเตียวม่วง*** เดินทอดน่องออกมาจากหอบานสะพรั่งแล้วเห็นร่างอ้อนแอ้นในเสื้อนวมลายดอกไม้ตัวหนาที่นั่งยองๆ เอามือเท้าคางตรงโคนเสาอย่างองอาจผ่าเผยได้ทันที

เอ๋? ความรู้สึกขัดแย้งที่แสนคุ้นเคยนี้...นี่มันเด็กสาวที่เขาเจอเมื่อตอนเที่ยงไม่ใช่หรือ

"แม่นาง เหตุใดถึงเป็นเจ้าได้"

เสียงทุ้มกังวานที่ดังขึ้นคุ้นหูอย่างยิ่ง ซูเสี่ยวเตาเงยหน้าขึ้นด้วยความตกใจ "หา? เจ้ามาทำอะไรที่นี่"

"ที่นี่? ข้าก็ต้องมากินข้าวอยู่แล้วสิ" เขาตอบยิ้มๆ "แม่นางเล่า"

---

* เนื้อตงพัว ทำจากหมูสามชั้น ลักษณะคล้ายพะโล้น้ำแดง เนื้อนิ่มแต่ไม่เละ นุ่มลื่นแต่ไม่เลี่ยน เป็นอาหารขึ้นชื่อแถบเจียงหนาน ได้ชื่อมาจากซูตงพัว กวีสมัยซ่งเหนือที่เป็นผู้คิดค้น

** พระกระโดดกำแพง เป็นชื่อของอาหารขึ้นชื่อของมณฑลฝูเจี้ยน (ฮกเกี้ยน) เดิมเรียกว่า 'หมั่นถันเซียง (หอมเต็มโถ)' ปรุงด้วยเนื้อสัตว์สิบแปดชนิด เครื่องเทศและสมุนไพรสิบสองอย่าง เล่ากันว่าในสมัยราชวงศ์ถังมีหลวงจีนรูปหนึ่งได้กลิ่นหอมของอาหารชนิดนี้แล้วถึงกับอดใจไม่ไหว ยอมละทิ้งตบะที่บำเพ็ญเพียรมาหลายปีปีนกำแพงออกไปลิ้มรส จึงเป็นที่มาของชื่อ 'พระกระโดดกำแพง'

*** เตียว เป็นคำเรียกสัตว์ตระกูลมิงก์ เออร์มิน เซเบิล และมาร์เทิน ขนหนานุ่มมีค่ามาก มักใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มกันหนาว

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 21 21/8/2561 BE 13:03

ใต้ความมืดสลัวของรัตติกาลและแสงสว่างของโคมแดง ท่านั่งยองๆ ในตอนนี้ของเด็กสาวดุดันเมื่อตอนกลางวันกลับดูน่ารักขึ้นอย่างบอกไม่ถูก น้ำเสียงของเขาจึงพลอยนุ่มนวลขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่

"ข้ามารอ..." เด็กสาวพลันนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงรีบลุกพรวดขึ้นมา ดึงเขาไปยืนหลบอยู่ด้านข้าง ท่าทางกระวนกระวายอย่างยิ่ง "ช้าก่อน นี่เจ้าคงไม่ได้เซ่อซ่าเข้าไปกินข้าวในหอบานสะพรั่งจริงๆ หรอกนะ"

หร่วนชิงเฟิงก้มหน้ามองมือเล็กดำปี๊ดปี๋...ที่เปรอะเปื้อนจากการปีนกำแพงเมื่อครู่...ทิ้งคราบสกปรกไว้บนเสื้อคลุมขนเตียวม่วง มุมปากกระตุกริกๆ นิสัยรักความสะอาดทำให้เขาอยากดึงเสื้อคลุมออกจากอุ้งมือมารยิ่งนัก แต่พอเห็นสีหน้าร้อนรนเห็นอกเห็นใจของนางแล้วก็ทำไม่ลง

"ใช่ อาหารอร่อยใช้ได้" เขาพยักหน้า "เนื้อตงพัว พระกระโดดกำแพง น้ำแกงข้นนกเป็ดน้ำแปดทรัพย์ แล้วก็ถาดสำรับร้อยบุปผาทำได้รสชาติเทียบเคียงกับมาตรฐานเมืองหลวงเลยทีเดียว"

"ซี้ด..." นางสูดหายใจเข้าลึก

หร่วนชิงเฟิงขบขันกับท่าทางเสียดายสุดซึ้งของนาง "แม่นางสงสารถุงเงินข้าอย่างนั้นหรือ"

"ข้าสงสารพ่อแม่เจ้าต่างหาก" นางถอนหายใจเฮือก มีลูกโง่อีกทั้งยังใช้เงินล้างผลาญอีก ช่างน่าสงสารแท้ๆ

"แม่นาง เหตุใดข้าถึงได้รู้สึกว่าสายตาที่เจ้ามองข้ามันแปลกชอบกล"

"เจ้าหนุ่ม เจ้ามาจากเมืองหลวงหรือ" นางตบบ่าเขาพลางถามด้วยน้ำเสียงจริงใจ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 22 21/8/2561 BE 13:03

"ถูกต้อง"

"ออกเดินทางคนเดียว?"

"ใช่" ยิ่งฟังเขาก็ยิ่งรู้สึกว่าแปลก "แล้วอย่างไรหรือ"

"พกเงินติดตัวมาด้วยเท่าไร"

"แม่นางคิดจะทำอะไรหรือ" เนตรหงส์ของเขาหรี่ลงทันที

"เหตุใดจึงได้ทำสายตาเช่นนั้น นึกว่าข้าจะปล้นเงินเจ้าหรือไร" ซูเสี่ยวเตากลอกตาหนึ่งตลบใหญ่ แล้วเดาะลิ้นอย่างไม่สบอารมณ์ "ข้าจะเตือนด้วยความปรารถนาดีหรอกว่าให้ระวังถุงเงินไว้ให้ดีๆ อย่าทำเซ่อซ่าจนถูกหลอกไปหมดเนื้อหมดตัว ทีนี้แม้แต่ค่าเดินทางกลับเมืองหลวงก็ไม่เหลือ อีกอย่างชายแดนตะวันตกนี่ไม่มีอะไรให้เที่ยวชมนักหรอกนะ มีแต่ทหารแล้วก็ทหาร ถ้าเที่ยวเสร็จก็รีบกลับบ้านโดยเร็วดีกว่า เข้าใจหรือไม่"

อย่างนี้นี่เอง

เขาหัวเราะออกมาอย่างกลั้นไม่อยู่ นัยน์ตาเรียวยาวพราวระยับด้วยรอยยิ้ม

"หัวเราะบ้าอะไร นี่ข้าจริงจังนะ!" นางนึกฉุน แม้ถ้อยคำจะขึงขังเกรี้ยวกราด แต่เอ่ยด้วยน้ำเสียงหวานใสของเด็กสาวกลับฟังแล้วน่าขบขันแทน

"ฮ่าๆ" เขากลั้นเสียงหัวเราะต่อไปไม่ไหวแล้ว

"เชื่อหรือไม่ว่าข้าต่อยจมูกเจ้าให้หักในหมัดเดียวได้"

เสียงหัวเราะสะดุดลงทันที พอเห็นว่านางดูเสียความรู้สึกก็รีบอธิบาย "ขออภัยๆ ที่หัวเราะเมื่อครู่เป็นเพราะผู้น้อยซาบซึ้งใจ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 23 21/8/2561 BE 13:03

นึกไม่ถึงว่าจะถูกแม่นางเข้าใจผิด ผู้น้อยเสียมารยาทแล้วจริงๆ"

"นึกว่าข้าก็โง่หรือไร ถึงจะเชื่อคำพูดพรรค์นี้ของเจ้า" นางแค่นเสียงหึขึ้นจมูกเคืองๆ

คำว่า 'ก็' หมายความว่าอย่างไร

หร่วนชิงเฟิงหางตากระตุกอีกครั้ง แล้วพลันฉุกคิดได้ว่าดูเหมือนตนเองจะเข้าใจอะไรบางอย่างผิดตั้งแต่ต้นจนจบ...ช้าก่อน อย่าบอกนะว่านางนึกว่าเขา...

สมองสว่างวาบ นึกอยากแกล้งนางขึ้นมาทันใด เลยแกล้งลูบท้องทำหน้านิ่ว

"เป็นอะไร"

"เมื่อครู่ยังกินไม่อิ่ม..."

สายตาน่าเวทนาที่จ้องมองมาทำเอาซูเสี่ยวเตาขนลุกซู่ไปทั้งตัว "เอ่อ...กะ...กินไม่อิ่มแล้วอย่างไร"

"อาหารทั้งหมดที่สั่งมากินเมื่อครู่ เจ้าของร้านคิดเงินข้าหนึ่งร้อยยี่สิบตำลึง" ใบหน้าของเขาปรากฏรอยยิ้มที่ดูใกล้เคียงกับความอับอาย "ข้า...ตอนนี้ไม่มีเงินติดตัวแล้ว"

"หนึ่งร้อยยี่สิบตำลึง..." นางเบิกตาโพลงพร้อมยกมือขึ้นกระชากคอเสื้อเขาเข้ามาใกล้ จนน้ำลายกระเซ็นใส่ใบหน้าคมคายไร้ที่ติดวงนั้น "เจ้าโง่จริงๆ ใช่หรือไม่!"

ใช่ เขาจะต้องโง่แน่นอน ไม่เช่นนั้นจะยอมให้น้ำลายคนอื่นกระเซ็นใส่หน้าโดยไม่เช็ด ทั้งที่เป็นโรครักความสะอาดได้อย่างไรกันเล่า

สีหน้าของหร่วนชิงเฟิงดูน่าสงสารขึ้นทุกที "แม่นางวางใจเถิด

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 24 21/8/2561 BE 13:03

ข้าไม่ทำให้เจ้าลำบากไปด้วยหรอก...โรงจำนำที่ใกล้ที่สุดอยู่ที่ใดหรือ"

"ชายแดนตะวันตกไม่มีโรงจำนำ!" นางลากเขาเดินออกมาข้างนอกอย่างหัวเสีย "ทั้งเนื้อทั้งตัวเจ้าเหลือของมีค่าแค่เสื้อคลุมขนเตียวม่วงตัวนี้แหละ ต่อให้จำนำแลกเงินได้ ก็น่ากลัวว่าไม่ถึงพรุ่งนี้คงถูกผลาญหมดแล้ว ไม่ได้ๆ ข้ารับไม่ได้!"

"แม่นางอย่าได้ดูถูกกันเกินไป ด้วยคุณสมบัติอย่างข้า..."

"หากยังพูดมากอีกข้าจะจับเจ้าไปส่งหอชายบำเรอชายแดนตะวันตก มีข้าวให้กิน มีที่ให้อยู่ อีกทั้งยังได้..." ในที่สุดนางก็นึกขึ้นได้อย่างทันท่วงทีว่าถึงอย่างไรตนก็เป็นเด็กสาวบริสุทธิ์ผุดผ่องวัยเพียงสิบหก และยังเป็นถึงลูกสาวของนายทัพแนวหน้าปีกขวา เลยกลืนคำว่า 'ขายตัว' ลงคอไปเสีย "แค่กๆ"

เฮ้อ...วิถีชีวิตชาวเมืองชายแดนตะวันตกช่างโผงผางเสรีโดยแท้

หร่วนชิงเฟิงถอนหายใจ แล้วเป็นอีกครั้งที่เกิดความคิดว่าจะต้อง 'หาวิธีปรับเปลี่ยนฟื้นฟูวิถีความเป็นอยู่อันดีงามของราษฎรในชายแดนตะวันตก' ให้ได้

"จะว่าไป..." หลังจากปล่อยให้นางลากเดินสักครึ่งถนน เขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้ "นี่แม่นางจะพาข้าไปที่ใด"

"สอนเจ้าใช้ชีวิตในชายแดนตะวันตกให้รอดกลับเมืองหลวงอย่างไม่บุบสลายน่ะสิ" ซูเสี่ยวเตาลากเขาไปหาแผงขายเกี๊ยวที่ตั้งอยู่ตรงหัวถนนอย่างไม่ฟังเสียง "นั่งลง ท่านปู่ปา รบกวนขอเกี๊ยวน้ำไส้เนื้อสองชาม เอาเผ็ดๆ ใส่ต้นหอมซอยกับน้ำแกงเยอะๆ"

"เอ่อ..." หร่วนชิงเฟิงก้มหน้าลงมองโต๊ะไม้เรียบง่ายที่เห็นได้ชัดว่า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 25 21/8/2561 BE 13:03

เช็ดไม่สะอาดนัก แล้วทำท่าลังเล "แม่นาง เมื่อครู่ผู้น้อยบอกว่าไม่มีเงินแล้วก็จริง แต่พอจะมีเศษเหรียญทองแดงติดตัวอยู่สองพวง ข้าว่าร้านเล็กๆ ข้างหน้านั่น..."

"เจ้าจะบอกว่าเจ้าตั้งใจใช้เหรียญทองแดงสองพวงที่เหลือติดตัวให้หมดในคืนนี้อย่างนั้นหรือ"

พอถูกนางตวัดสายตามองมา คำว่า 'ใช่' บนริมฝีปากก็ผิดเพี้ยนกลายเป็น '...เปล่า' ไปเสียได้

"นับว่าเจ้ายังไม่เกินเยียวยา" นางพยักหน้าหงึกๆ อย่างพึงพอใจ หยิบตะเกียบสองคู่จากในกระบอกออกมาใช้แขนเสื้อเช็ดลวกๆ แค่สองทีก่อนจะยื่นให้เขาคู่หนึ่ง "เอ้า!"

มือใหญ่เรียวยาวยื่นค้างอยู่กลางอากาศ ร้องห้ามไม่ทัน สุดท้ายก็ต้องรับตะเกียบ แล้วล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวบริสุทธิ์ในแขนเสื้อออกมาเช็ดซ้ำอีกครั้งอย่างพิถีพิถัน ก่อนจะพับผ้าเป็นรูปสี่เหลี่ยมเล็กๆ วางลงบนโต๊ะ แล้ววางตะเกียบไว้บนผ้าอย่างระมัดระวัง

ซูเสี่ยวเตาเห็นแล้วคันไม้คันมือ อยากต่อยคนขึ้นมาตงิดๆ

ทั้งที่เขามีบุคลิกสูงส่งสง่างามคู่กับหน้าตาคมคายแท้ๆ แต่เหตุใดการกระทำถึงได้นุ่มนิ่มเช่นนี้นะ

"แม่นางจะให้ข้าช่วยเช็ดหรือไม่" เห็นนางจ้องตนเองเขม็ง เขาก็เข้าใจผิด จึงถามยิ้มๆ

"ไม่ต้อง!" มือเล็กขาวเนียนกระแทกตะเกียบลงกับโต๊ะดังป้าบ ก่อนจะพูดอย่างห้าวหาญ "เกิดเป็นคนต้องดื่มสุราชามโตๆ กินเนื้อชิ้นใหญ่ๆ อย่าสนใจเรื่องหยุมหยิม เช่นนี้ถึงจะสะใจ!"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 26 21/8/2561 BE 13:03

"เกี๊ยวน้ำมาแล้ว" ท่านปู่ปายิ้มแย้มยกเกี๊ยวน้ำชามใหญ่มาวางลงตรงหน้าสองหนุ่มสาวคนละชาม น้ำมันพริกสีแดงฉานกับตัวเกี๊ยวขาวพิสุทธิ์ลอยอยู่ในน้ำแกงควันฉุย ยิ่งได้ต้นหอมซอยหนึ่งกำมือมาช่วยชูกลิ่นก็ยิ่งทำให้ท้องร้องจ๊อก

"ฮ้าด...ซิ่ว!" หร่วนชิงเฟิงที่สำลักกลิ่นน้ำมันพริกจามออกมาพรืดใหญ่รีบยกแขนเสื้อขึ้นป้องปากแทบไม่ทัน

"เจ้าไม่กินเผ็ดหรือ" นางปรายตามอง

"กินๆ" เขาตัดสินใจมุ่งมั่น

"เช่นนั้นก็กินเลย ไม่ต้องเกรงใจ" เด็กสาวคีบเกี๊ยวตัวใหญ่ใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ อย่างมีความสุข ไม่ทันไรริมฝีปากจิ้มลิ้มก็แดงไปด้วยน้ำมันพริกสีหน้าสะท้อนให้เห็นความอิ่มเอมใจ

หร่วนชิงเฟิงถือตะเกียบเงื้อง่าเหนือชามใบใหญ่ที่มีน้ำมันสีแดงลอยฟ่องอยู่หลายครั้งก็ยังหามุมที่กล้าจุ่มปลายตะเกียบลงไปไม่ได้เสียทีสุดท้ายท่านปู่ปาที่อยู่อีกทางทนมองต่อไม่ไหว จึงยื่นช้อนแกงมาให้เงียบๆ

เฮ้อ...กินแกงกินบะหมี่ในเมืองชายแดนตะวันตกนี่ไม่มีใครใช้ช้อนกันหรอก มีแต่คีบเนื้อกินจนหมดแล้วใช้สองมือยกชามขึ้นมาซดน้ำแกงอึกใหญ่ๆ ต้องอย่างนี้สิถึงจะอร่อย!

แต่ชายหนุ่มคนนี้ดูเป็นลูกผู้ดีมีสกุลที่เพิ่งมาชายแดนตะวันตกควรอยู่หรอกที่จะไม่คุ้นเคย

หร่วนชิงเฟิงหันไปยิ้มให้ชายชราอย่างซาบซึ้ง ก่อนจะใช้ช้อนตักเกี๊ยวที่มีขนาดใหญ่จนน่าตกใจขึ้นมาตัวหนึ่ง กัดกินช้าๆ อย่างสุภาพเรียบร้อยพอเกี๊ยวแป้งบางนุ่มลื่นไส้อร่อยชุ่มฉ่ำและหอมพริกเข้าปาก เขาก็อดจะ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 27 21/8/2561 BE 13:03

เลิกคิ้วไม่ได้ "เอ๊ะ?"

"เป็นอย่างไร"

"อร่อย" ดวงตาเรียวยาวเป็นประกาย ขณะเอ่ยชมยิ้มๆ

"ข้าก็ว่าอย่างนั้น" ซูเสี่ยวเตาทำท่าภูมิอกภูมิใจ ก่อนจะโน้มตัวเข้าไปลดเสียงกระซิบอย่างลับๆ ล่อๆ "อีกทั้งยัง..."

อยู่ๆ ร่างเล็กก็โน้มกายเข้ามาเป่าลมหายใจหอมรวยรินดุจกลิ่นกล้วยไม้ใกล้ๆ ติ่งหูกับต้นคอไวสัมผัสของเขาเสียววาบ หัวใจปั่นป่วนอย่างไร้สาเหตุ ความคิดสับสนยุ่งเหยิง ใบหน้างามสง่าร้อนผ่าวอย่างห้ามไม่อยู่ "อีก...อีกทั้งยังอะไร"

"อีกทั้งยังชามละแค่สามอีแปะเท่านั้น" พูดจบนางก็ตบบ่าเขาอย่างตื่นเต้นดีใจ "ยอดไปเลยใช่หรือไม่"

"แค่กๆๆๆ" น้ำมันพริกในปากทะลักเข้าไปในหลอดลม เขาสำลักเสียจนดวงหน้าคมคายแดงก่ำพอๆ กับน้ำแกงในชาม เหมือนต่างสะท้อนกันและกันให้แดงสุกใสขึ้นไปอีก

"เฮ้! เป็นอะไร เป็นอะไรไป" ซูเสี่ยวเตารีบช่วยตบหลังให้

"พอแล้วๆ" เขาไอโขลกพลางเค้นเสียงออกมา ใบหน้าคมคายดูไม่จืด "ข้าหายแล้ว ไม่เป็นไรแล้ว"

ไม่อยากเชื่อเลยว่าเด็กสาวรูปร่างอ้อนแอ้นบอบบางอย่างนางจะมือหนักจนน่าตกใจ หากยังถูกนางตบแรงๆ เช่นนี้ต่อไป ไม่ตายก็คงพิการ

"จะดื่มน้ำสักถ้วยหรือไม่" ท่านปู่ปาเข้ามาถามอย่างใจดี

"ขอบคุณ แต่ไม่ต้องจริงๆ" เขาล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวอีกผืนออกมา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 28 21/8/2561 BE 13:03

ปิดปากได้อย่างทันท่วงที พอหยุดไอแล้วก็ใช้ผ้าซับปากเบาๆ ก่อนจะเก็บเข้าไปในแขนเสื้อใหม่

คราวนี้ซูเสี่ยวเตาจะค่อนขอดเขาว่านุ่มนิ่มก็กระไรเลย...เพราะนางไม่เคยเห็นบุรุษคนใดเช็ดปากได้นุ่มนวลแต่ไม่กรีดกรายตุ้งติ้งเลยสักนิดเช่นนี้มาก่อน...นางงึมงำ "กินเผ็ดไม่ได้ก็ไม่เห็นเป็นไร บอกกันตรงๆ ก็จบเรื่อง ใช่ว่าข้าจะชกเจ้าเสียหน่อย"

"ขอบคุณแม่นางที่เมตตายั้งมือ" มุมปากเขากระตุกเล็กน้อย

"พูดได้ดีๆ" นางยิ้มกว้าง "ถ้าเช่นนั้นให้ท่านปู่ปาทำแบบไม่เผ็ดให้เจ้าอีกสักชามดีหรือไม่"

"ไม่ต้องหรอก ข้าอิ่มแล้วจริงๆ" เขาอมยิ้มตรงมุมปาก

"แต่เมื่อครู่เจ้าบอกว่าหิวไม่ใช่หรือ"

หร่วนชิงเฟิงกระแอม แล้วตอบยิ้มๆ "ตอนแรกหิว แต่ตอนนี้ท้องอืดแล้ว"

"นี่! เจ้าหนุ่ม เจ้าหยอกข้าเล่นอยู่อย่างนั้นหรือ" นางทำหน้าง้ำจ้องเขาอย่างไม่สบอารมณ์

"ผู้น้อยไม่ได้มีเจตนาเช่นนั้น..." เขาอธิบายอย่างร้อนตัวนิดๆ

ซูเสี่ยวเตาถลึงตาดุดันจ้องมองเขาอยู่พักใหญ่ สุดท้ายก็โบกมืออย่างใจกว้าง "ช่างเถิดๆ ข้าก็แค่อยากสอนให้เจ้ารู้ว่าชายแดนตะวันตกเรายังมีอย่างอื่นให้กินนอกเหนือจากอาหารแพงลิบลิ่วที่หอบานสะพรั่ง อีกอย่างคนหนุ่มจากบ้านเดินทางมาไกลแต่ใช้เงินมือเติบไม่ใช่นิสัยที่ดี อย่างน้อยก็ควรเก็บเงินไว้เป็นค่าเดินทางกลับบ้านบ้าง เข้าใจหรือไม่"

"เข้าใจแล้ว" เขาตอบด้วยสีหน้าจริงใจ แต่รู้สึกผิดอยู่ลึกๆ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 29 21/8/2561 BE 13:03

นางพยักหน้าอย่างพอใจ แล้วหันไปจัดการเกี๊ยวชามโตต่อจนหมดเกลี้ยง จากนั้นยังช่วยเอื้อเฟื้อจัดการชามของเขาต่อ

หร่วนชิงเฟิงเห็นแล้วปากอ้าตาค้าง ตกตะลึงจังงังอยู่นาน

นะ...นางเอาเกี๊ยวชามโตๆ ถึงเพียงนี้ตั้งสองชามไปยัดไว้ตรงไหนกัน

"เอิ้ก!" สุดท้ายซูเสี่ยวเตาก็เรอเสียงดังแล้วลูบท้องพลางยิ้มอย่างอิ่มเอม "สบายพุงยิ่งนัก"

"แม่นาง..." *นี่ขั้นเซียนแล้วจริงๆ*

"เอาล่ะ ข้าเองก็กินอิ่มแล้ว ควรกลับบ้านเสียที" เด็กสาวใช้แขนเสื้อเช็ดคราบมันแผล็บบนปากจิ้มลิ้มลวกๆ แล้วล้วงเงินหกอีแปะจากถุงใบน้อยที่ร้อยติดผ้าคาดเอวออกมาวางบนโต๊ะ "ท่านปู่ปา ไว้เจอกันใหม่"

"เจ้า...จะไปทั้งอย่างนี้เลยหรือ" เขาเงยหน้ามองคนที่ลุกขึ้นปัดก้นทำท่าจะเดินจากไป

"อ้อ จริงสิ ลืมไปเลยว่ายังมีเจ้าอีกคน" นางหันมามองอีกฝ่ายแล้วลูบคางครุ่นคิด "ถ้าอย่างไรคืนนี้ข้าจะหาโรงเตี๊ยมถูกๆ ให้เจ้าอาศัยนอนก่อนสักคืน ไว้พรุ่งนี้ค่อยมาช่วยสอบถามให้ว่ามีขบวนพ่อค้าไปเมืองหลวงบ้างหรือไม่ ถ้าเจ้าได้ไปกับพวกเขาก็จะประหยัดค่าเดินทางไม่น้อย ดีหรือไม่"

"ขอบใจแม่นางที่มีน้ำใจ แต่ผู้น้อยยังไม่คิดจะกลับเมืองหลวง"

"ไม่กลับไปเจ้าจะอยู่ทำอะไรที่ชายแดนตะวันตกกัน" นางผงะ เงินสองพวงที่เขามีจะใช้ได้นานเพียงใดกันเชียว

หร่วนชิงเฟิงอมยิ้ม ดวงตาโชนแสงแวววาว มือใหญ่เรียวยาวปัดมุมหนึ่งของเสื้อคลุมขนเตียวม่วงเบาๆ ด้วยกิริยารุ่มรวยเสเพล

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 30 21/8/2561 BE 13:03

อย่างบอกไม่ถูก "แม่นางวางใจได้ ผู้น้อยมีแผนการอยู่แล้ว"

"คนที่เหลือเงินแค่สองพวงติดตัวยังจะมีแผนการใดได้" ซูเสี่ยวเตากวาดตามองเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า แล้วปรามาสอย่างไม่เกรงใจ

"แม่นางดูเบาผู้น้อยเกินไปแล้ว" เขาติงยิ้มๆ

"เจ้าแปลกที่แปลกถิ่น อีกทั้งยังขัดสนเงินทอง อย่าให้สุดท้ายกลายเป็นต้องขายเสื้อผ้าหรือไม่ก็ขายตัวแล้วกัน...เอ่อ เรื่องหอชายบำเรอเมื่อครู่ข้าก็แค่พูดส่งเดชไปอย่างนั้นเอง อย่าได้คิดอะไรสั้นๆ เป็นอันขาดเชียว" สีหน้านางเปลี่ยนไปถนัดตา ขณะพยายามเกลี้ยกล่อม "แม้ว่าด้วยหน้าตาของเจ้า หากพามาเปิดตัวจะต้องกลายเป็นดาวเด่นอย่างแน่นอน แต่ศักดิ์ศรีกับมโนธรรมก็สำคัญนะ ต่อให้ไม่ได้เป็นคนฉลาดเฉลียวอะไรก็อย่าได้ขายก้น...อ๊อ!"

สวรรค์ โลกนี้ยังมีสตรีที่พูดจาไม่สำรวมปากได้เท่านางอีกหรือไม่!

หร่วนชิงเฟิงใช้มือตะปบปากเล็กๆ ไว้ได้อย่างทันท่วงที เขาตกใจเสียจนเหงื่อผุดซึมไปทั้งตัว สายตาคมกริบกวาดมองไปโดยรอบด้วยกลัวว่าคนอื่นจะได้ยินคำพูดแผลงๆ อันน่าตกใจของนางเข้า

โชคดีที่ท่านปู่ปากับลูกค้าโต๊ะอื่นกำลังส่งเสียงดังคุยกัน

"มากับข้านี่!" นัยน์ตาที่ทอยิ้มอยู่เป็นนิตย์เปลี่ยนเป็นเฉียบขาดเย็นชา ขณะลากนางออกจากที่เกิดเหตุอย่างไม่พูดพร่ำทำเพลง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 31 21/8/2561 BE 13:03

2

ซูเสี่ยวเตาถูกเขาลากจากแผงขายเกี๊ยวตรงมุมถนนใหญ่ไปยังแผงขายเต้าหู้ตรงสุดถนน ตอนแรกยังงุนงงไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อตั้งสติได้ โทสะก็พุ่งพรวดเข้ามาในใจ จึงเงื้อศอกกระทุ้งใส่ท้องน้อยของเขาทันที

หร่วนชิงเฟิงสัมผัสได้ถึงอันตราย เขายกมือขึ้นเพื่อรับแรงปะทะนั้นโดยไม่ต้องคิด แต่เพียงพริบตาเดียวก็เปลี่ยนใจ รีบแสร้งทำเป็นถูกนางถองแบบตั้งตัวไม่ติด อีกทั้งยังร้องอึ๊กเพื่อความแนบเนียน

ข้อศอกโดนท้องเขาเต็มรัก นางโพล่งออกไปด้วยความตกใจ "หะ...เหตุใดจึงไม่หลบเล่า"

"แค่กๆๆๆ" เขาแค่นยิ้มพลางใช้ชายแขนเสื้อเช็ด 'คราบเลือด' ตรงมุมปาก "แม่นาง เจ้าถองข้าด้วยเหตุใดกัน"

"เจ้า...เฮ้อ...ไฉนข้าจึงลืมไปได้นะว่าเจ้าสมองไม่ดี ซ้ำยังเหลาะแหละ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 32 21/8/2561 BE 13:03

มีดีแต่หน้าตา ย่อมต้องไม่รู้วิชายุทธ์อยู่แล้ว" ซูเสี่ยวเตาละอายแก่ใจอย่างยิ่ง รีบเอื้อมมือไปลูบท้องน้อยเขาทันที "ขออภัย มาๆ ให้ข้าดูซิว่าบาดเจ็บร้ายแรงหรือไม่"

ใครกันสมองไม่ดี แล้วใครกันที่เหลาะแหละมีดีแต่หน้าตา...

ใบหน้าคมคายเขียวคล้ำไปครึ่งหนึ่งทันที หน้าท้องแบนราบกำยำที่อยู่ใต้เสื้อคลุมขนเตียวม่วงกับชุดฤดูใบไม้ร่วงบางๆ จึงถูกนางลูบเข้าอย่างจัง

"เอ๊ะ?" นางรับรู้ได้ว่ากล้ามเนื้อใต้ฝ่ามือกระตุกทีหนึ่ง ความแข็งแกร่งที่สัมผัสได้ทำให้ซูเสี่ยวเตาที่ไล่ตีไล่ต่อยบุรุษมาตั้งแต่เล็กจนโตอึ้งไปทันที จากนั้นก็อุทานออกมาด้วยความตื่นเต้นดีใจ "โห!"

หร่วนชิงเฟิงผู้เป็นคุณชายเจ้าสำราญอันดับต้นๆ ของเมืองหลวง ไม่เคยคาดฝันเลยว่าจะมีวันที่ตนเองถูก 'ลวนลาม' ริมถนนเช่นนี้ได้!

"แหม ดูไม่ออกเลยนะว่าเจ้ามีพื้นฐานร่างกายยอดเยี่ยม กล้ามแน่นซ่อนรูปถึงเพียงนี้ ท่านพ่อของข้าบอกว่าร่างกายเช่นนี้เหมาะจะจับมาฝึกเป็นหน่วยสอดแนมที่สุด เป็นอย่างไร เจ้าสนใจหรือไม่เล่า" นางลูบครั้งเดียวไม่ยอมพอ ยังคงลูบแล้วลูบเล่าอย่างติดใจ

ลูบเสียจนหัวใจ ในอก ท้องน้อย ไม่ว่าส่วนที่สมควรหรือไม่สมควร ก็ติดไฟร้อนวูบวาบขึ้นมาพร้อมกัน ใบหน้าคมคายแดงก่ำ ขณะตะกุกตะกักอย่างลนลาน "มะ...แม่...แม่นาง...สำรวมด้วย..."

สัตว์ร้ายตัวเขื่องค่อยๆ ตื่นขึ้นมาท่ามกลางความมืดมิดของรัตติกาล...

ฮึก...แย่แล้ว!

"อย่าขี้เหนียวนักเลย ลูบแค่ทีสองทีเนื้อเจ้าไม่น้อยลงหรอกน่า"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 33 21/8/2561 BE 13:03

เนื้อไม่น้อยลงน่ะใช่ แต่เนื้อบางส่วนขยายใหญ่ขึ้นแทนน่ะสิ...แค่กๆ...

หร่วนชิงเฟิงไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าตนเองก็มีแง่มุมลามกอยู่ด้วยเช่นกัน ใบหน้าของเขาเป็นสีแดงก่ำสลับกับขาวซีด สุดท้ายก็ตัดปัญหาด้วยการคว้ามือเล็กที่จุดไฟให้ตนเอาไว้

"ชายหญิงไม่ควรใกล้ชิดกันเกินงาม แม่นางอย่าเสียมารยาท" โทสะของเขาเดือดปุดๆ ด้วยความขุ่นใจ

ซูเสี่ยวเตาไม่คิดเลยว่าบุรุษที่ดูป้อแป้อ่อนแอเช่นเขาจะแรงเยอะถึงเพียงนี้ มือใหญ่บีบแน่นราวกับคีมเหล็กจนนางขยับมือไม่ได้ พยายามสลัดอยู่หลายครั้งก็สลัดไม่หลุด

แต่ใจที่อยากช่วยบิดา 'เกณฑ์ทหาร' ก็ยิ่งกระตือรือร้นขึ้นมาเช่นกัน ขนาดมือถูกบีบจนเจ็บนิดๆ ยังไม่โกรธเคือง อีกทั้งยังถามด้วยความตื่นเต้น

"นี่ ในเมื่อเจ้าชอบชายแดนตะวันตกถึงเพียงนี้ แล้วเคยคิดหางานทำอย่างจริงจังหรือไม่ จะได้ใช้ชีวิตอยู่ที่นี่อย่างสงบสุขมั่นคงอย่างไรเล่า"

"เหตุใดแม่นางถึงได้ถามเช่นนี้" เขาปล่อยมือออก ทำหน้าหวาดระแวงมองเด็กสาวที่ตาเป็นประกาย พลางสะท้านใจน้อยๆ

"คืออย่างนี้" พูดไปได้ไม่ทันไร นางก็ยกมือขึ้นโอบไหล่เขาอย่างถือวิสาสะ พร้อมหัวเราะหึๆ "ภาษิตว่าเหล็กดีต้องเอามาทำตะปู บุรุษที่ดีต้องเป็นทหาร เคยคิดจะเข้ากองทัพรับใช้ราชสำนัก แล้วเป็นแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรผู้ปกป้องผืนแผ่นดินในอนาคตบ้างหรือไม่"

"..." เขาอึ้งไปโดยสิ้นเชิง

"พี่สาวมีเส้นสายที่ช่วยเจ้าได้ รับประกันความสำเร็จเต็มร้อย" นางใช้คำพูดล่อลวงเด็ก...เอ๊ย หาทหารใหม่ๆ มาให้กองทัพสกุลหร่วนต่อไป

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 34 21/8/2561 BE 13:03

"ทหารเกณฑ์ใหม่ยังจะได้รับเบี้ยหวัดขั้นต่ำสองตำลึง มีอาหารให้กินสามมื้อ อีกทั้งยังมีกิจกรรมรื่นเริงนอกสถานที่อย่างล่าสัตว์หรือหาของป่า นอกจากนั้น หากได้รับคัดเลือกให้เข้ามาอยู่ใต้การบังคับบัญชาของนายทัพแนวหน้าปีกขวาซูเถี่ยโถว ยังจะได้รับภาพเหมือนหนึ่งเดียวที่ไม่มีใครเหมือนของนายทัพซูอีกใบ เป็นอย่างไร"

"..." เขายังคงเงียบอึ้งอยู่เช่นนั้น

"เป็นอย่างไรๆ น่าสนใจมากเลยใช่หรือไม่"

"ไม่ทราบว่านายทัพซูเป็นอะไรกับแม่นาง..."

"เขาเป็นท่านพ่อของข้า" นางรับอย่างเปิดเผยพลางหัวเราะหึๆ

ที่แท้ก็อย่างนี้ หร่วนชิงเฟิงเข้าใจในทันที

มิน่าเล่า เขาถึงได้รู้สึกว่าเด็กสาวตรงหน้ามีบุคลิกคล้ายนายทัพแนวหน้าบางนายในงานเลี้ยงคืนนี้อย่างยิ่งยวดทีเดียว ล้วนแต่โผงผางตรงไปตรงมาด้วยกันทั้งคู่ ที่แท้ก็ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น...

หร่วนชิงเฟิงไม่รู้จะร้องไห้หรือหัวเราะดี

"เฮ้อ..." เขานวดหว่างคิ้ว ทั้งที่ปวดเศียรเวียนเกล้า แต่ไม่รู้เหตุใดมุมปากถึงได้ยกขึ้นนิดๆ

"ตัดสินใจได้หรือยัง" นางจ้องเขาเขม็ง

"ขอขอบใจความปรารถนาดีของแม่นาง แต่ผู้น้อยเป็นลูกโทนของบ้านต้องสืบทอดกิจการวงศ์ตระกูล น่ากลัวว่าจะเข้าเป็นทหารใต้อาณัติของนายทัพซูไม่ได้"

"คนปัญญาอ่อนอย่างเจ้าก็สืบทอดกิจการวงศ์ตระกูลได้ด้วยหรือ" นางถึงกับตาค้าง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 35 21/8/2561 BE 13:03

"ใครบอกแม่นางว่าข้าปัญญาอ่อน" เขาเลิกคิ้ว เหมือนจะยิ้ม แต่ก็ไม่ยิ้ม

"หา? เจ้าไม่ได้ปัญญาอ่อนหรือ"

"ข้าแสดงหลักฐานมากพอให้แม่นางแน่ใจว่าข้าปัญญาอ่อนตั้งแต่เมื่อไรกัน หือ?"

บรรยากาศรอบตัวเขาเปลี่ยนไปแทบเป็นคนละคน จากคุณชายหยิบโหย่งเจ้าสำราญกลายเป็นชายหนุ่มองอาจทรงอำนาจน่าเกรงขาม โดยเฉพาะคิ้วหนาตวัดหางเฉียงขึ้นและนัยน์ตาสีดำแวววาว หัวใจนางดีดตัวทีหนึ่ง แล้วเต้นแรงขึ้นอย่างไม่ทราบสาเหตุ

ซูเสี่ยวเตาพลันพบว่าหัวสมองมีแต่ความว่างเปล่า เค้นคำพูดไม่ได้แม้แต่คำเดียว สักพักใหญ่ถึงค่อยพึมพำออกมา "เอ่อ...ก็ที่เจอกันเมื่อตอนกลางวันเหมือนมากเลยนี่นา..."

"เช่นนั้น..." เขาคลี่ยิ้ม แล้วโน้มร่างสูงใหญ่เข้ามาใกล้จนปลายจมูกแทบชนกัน แผ่ความกดดันและกลิ่นอายห้าวหาญสมชาย น้ำเสียงทุ้มต่ำมีเสน่ห์อย่างยากจะบรรยาย "ตอนนี้เล่า"

นางสัมผัสได้ว่าใบหูทั้งสองข้างร้อนวูบวาบไปหมด ดวงตาสุกใสกะพริบถี่ๆ อย่างทำอะไรไม่ถูก "ตะ...ตะ...ตอนนะ...นี้..."

รอยยิ้มในนัยน์ตาลึกล้ำชัดเจนขึ้น ลมหายใจร้อนผ่าวเป่ากระทบใบหูเล็กเบาๆ "เจ้ากลัวหรือ"

เรื่องอะไรข้าต้องกลัวด้วย! นางอยากย้อนกลับไปเช่นนี้ แต่หัวใจเต้นเร็วเหลือเกิน อีกทั้งไม่รู้เพราะเหตุใดถึงได้แข้งขาอ่อนยวบ

บอกตามตรง นางไม่ได้กลัว แต่...แต่ใจมันสั่น อกมันหวิว

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 36 21/8/2561 BE 13:03

หัวมันหมุน...อ๊ะ เพราะว่าเขาเข้ามาใกล้เกินไปนั่นแหละ นางถึงได้รู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง!

"จะ...เจ้าเอาหน้าไปห่างๆ หน่อย!" นางยกมือดันหน้าเขาออกไป "ข้าจะหายใจไม่ออกอยู่แล้ว"

หร่วนชิงเฟิงไม่อยากเชื่อเลยว่าใบหน้างดงามคมคายที่กระชากหัวใจหญิงสาวในเมืองหลวงมานับไม่ถ้วนของตนจะต้องมาถูกเด็กสาวชาวบ้านคนหนึ่ง 'ผลักไส' โดยแรงอย่างไร้ความลังเลและไร้เยื่อใย

เพราะมัวแต่ตกตะลึงจังงัง เมื่อซูเสี่ยวเตาพูดทิ้งท้ายว่า "ไม่ใช่คนปัญญาอ่อนแต่ดันมาหลอกคนปัญญาอ่อนอย่างข้าให้เลี้ยงเกี๊ยว เจ้ามันทุเรศจริงๆ" และสะบัดหน้าเดินจากไป เขาเลยไม่ทันได้เหนี่ยวรั้งนางไว้แล้วอธิบายให้ฟัง จนกลายเป็นปัญหายุ่งยากในกาลต่อมาที่ทำให้ความเข้าใจผิดยิ่งร้ายแรงขึ้นเรื่อยๆ

แต่นั่นเป็นเรื่องราวในภายหลัง

ที่สำคัญก็คือเมื่อเขาได้สติกลับมาก็พบว่าตอนนี้ดึกมาก ประตูเมืองปิดไปแล้ว ไม่สามารถกลับไปที่ค่ายนอกเมืองได้ และคืนนี้เขาก็ไม่อยากกลับจวนแม่ทัพสงบประจิมไปผจญกับ 'นางบำเรอ' ที่บิดายัดเยียดให้ติดตามมาด้วย สายตาของหญิงสองคนนั้นหิวกระหายราวกับหมาป่าเห็นเนื้อก็ไม่ปาน

"เฮ้อ..." เขาถอนหายใจเบาๆ แล้วดึงพัดสีขาวจากในอกเสื้อมาเคาะไหล่เล่นอย่างอ่อนใจ พลางพึมพำ "หนทางแห่งการรักษาความบริสุทธิ์ผุดผ่องยังอีกยาวไกลนัก..."

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 37 21/8/2561 BE 13:03

คืนนั้นซูเสี่ยวเตาแอบปีนกำแพงกลับเข้าบ้าน โชคดีซูเถี่ยโถวผู้ดื่มจนเมามายถูกทหารในกองกำลังส่วนตัวหามกลับบ้านมาเรียบร้อยแล้ว ป้าอาฮวาเลยสาละวนอยู่กับการต้มน้ำแกงสร่างเมากับต้มน้ำสำหรับอาบให้เจ้านายจนปลีกตัวไม่ได้ ยังผลให้ไม่อาจสานต่อแผนการจับคุณหนูของตนมา 'อบรมวิถีกุลสตรี'

พอกลับเข้าห้องตนเองแล้วนึกถึงคนทุเรศที่ได้เจอในวันนี้ขึ้นมา นางก็โมโหจนต้องวิ่งโร่ออกไปห้องเก็บฟืน หาฟืนท่อนยาวที่มีส่วนคอดส่วนโค้งมาปิดกระดาษขาวลงไป วาดเป็นรูปเต่าใส่เสื้อคลุมขนฟูแล้วจับวางพิงผนังห้อง จากนั้นก็เขวี้ยงมีดบินใบหลิวใส่อยู่ประมาณครึ่งชั่วยาม ถึงค่อยพอหายโมโห สามารถไปอาบน้ำเข้านอนได้อย่างสบายใจ

เมื่อตื่นนอนในเช้าวันถัดมา ซูเสี่ยวเตาผู้มีความคิดเรียบง่ายมาแต่ไหนแต่ไรก็ลืมเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานไปเกือบหมดแล้ว นางไปนั่งกินข้าวเช้ากับท่านพ่อของตนอย่างเริงร่า ซดโจ๊กข้าวฟ่างร้อนๆ กินกับต้นกระเทียมผัดเนื้อและไช้เท้าดองรสเผ็ดอย่างเอร็ดอร่อย

ซูเถี่ยโถวผู้มีรูปร่างบึกบึนกำยำราวกับราชาภูเขามองลูกสาวสุดที่รักด้วยสายตารักใคร่เอ็นดู พลางถามอย่างอารมณ์ดี "ลูกพ่อจะกินหมั่นโถวอีกสักสองสามลูกหรือไม่ หรือจะให้อาฮวานึ่งซาลาเปาไส้เนื้อมาสักเข่งดี?"

วันนี้ซูเสี่ยวเตาถูกป้าอาฮวาบังคับแต่งตัวเสียอ่อนหวาน ผมทำเป็นทรงหงส์เหิน สวมชุดสีเหลืองอ่อนตัดกับผ้าคาดเอวสีเขียวใบหลิว ขับเน้นใบหน้าดวงเล็กให้ยิ่งดูน่ารักน่าชังราวกับดอกบัวตูม น่าเสียดายที่ใบหน้าดวงนั้นแทบฝังอยู่ในชามโจ๊ก มือซ้ายถือหมั่นโถวขนาดใหญ่ที่กินไปเป็นลูกที่สาม ส่งเสียงเคี้ยวหงับๆ แตกต่างกับรูปลักษณ์ภายนอกราวฟ้ากับเหว

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 38 21/8/2561 BE 13:03

แต่ในสายตาของซูเถี่ยโถว ไม่ว่ามองอย่างไรลูกสาวของตนก็ยังน่ารักมากๆ อยู่ดี

"ท่านพ่อ" นางเคี้ยวหมั่นโถวหมดลูกภายในไม่กี่คำก็ยกชามโจ๊กซดจนเกลี้ยงและใช้มือเช็ดปาก ก่อนจะบอกอย่างเริงร่า "วันนี้รอข้าด้วยนะ ข้าจะไปค่ายกับท่าน เมื่อวานแข่งประลองยุทธ์กับพวกพี่โจวจื่อยังไม่เสร็จเลย"

"จะมีปัญหาอะไร...เอ่อ..." ซูเถี่ยโถวหัวเราะพลางตอบรับ แต่แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่านายใหญ่แห่งกองทัพผู้ถืออำนาจปกปักรักษาชายแดนอย่างเป็นทางการมาถึงแล้วเมื่อวาน ช่วงนี้ทุกคนจึงระวังตัวแจ รักษากฎระเบียบในค่ายอย่างเคร่งครัด จึงไม่อาจให้ลูกสาวเข้านอกออกในตามใจชอบอย่างที่แล้วมาอีก หนำซ้ำ...

เห็นบิดามีสีหน้าลำบากใจ นางก็ใจหายวาบ รีบถามขึ้นทันที "เกิดอะไรขึ้น หรือว่าพวกเผ่าอี๋ตะวันตกเคลื่อนไหวอีกแล้ว จะรบกันแล้วหรือ"

นับจากสงครามใหญ่บนเขาซีอู่เมื่อสิบปีก่อนเป็นต้นมา กองทัพสกุลหร่วนอันเกรียงไกรก็ขับไล่พวกเผ่าอี๋ตะวันตกให้ถอยร่นไปถึงหนึ่งพันลี้ หลายปีมานี้พวกเผ่าอี๋ตะวันตกจึงทำได้แค่ก่อความวุ่นวายและศึกเล็กๆ ไม่ได้ทะเยอทะยานอยากยึดครองชายแดนตะวันตกอีกต่อไปแล้ว

แต่ถึงอย่างไรซูเสี่ยวเตาก็คลุกคลีอยู่ในค่ายมานานปี พอจะรู้ข่าวทางการทหารที่ไม่ใช่ข่าวลับอยู่บ้าง เห็นว่าปีนี้ชนเผ่าอี๋ตะวันตกแล้งหนัก เก็บเกี่ยวพืชผลได้น้อย ม้าวัวขาดแคลน หากชาวเผ่าอี๋ตะวันตกเลือกที่จะเคลื่อนไหวในเวลานี้ก็ไม่แปลก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 39 21/8/2561 BE 13:03

"ลูกพ่อไม่ต้องกังวลไป" ซูเถี่ยโถวเกรงลูกสาวจะเสียขวัญ ประกอบกับไม่อาจแพร่งพรายข่าวทางการทหารที่แท้จริง จึงเลือกอ้างอิงเรื่องที่เชื่อถือได้ "แค่ว่าช่วงนี้แม่ทัพสงบประจิมเพิ่งมารับช่วงกองทัพสกุลหร่วนอย่างเป็นทางการ สิบสองค่ายใหญ่ทางตะวันออกและตะวันตกต้องฝึกฝนอย่างเข้มงวด ท่านแม่ทัพใหญ่กล่าวว่าอีกเจ็ดวันให้หลังจะมาดูการซ้อมรบของทหารกองต่างๆ ในค่าย เพื่อคัดเลือกสามกองที่มีฝีมือเก่งกาจที่สุด...แค่กๆ สรุปก็คือต่อจากนี้เจ้าหนุ่มนั่นคงประลองยุทธ์กับเจ้าอีกไม่ได้แล้ว"

ไม่รู้ว่าพูดอ้อมเสียขนาดนี้ ลูกสาวจะฟังเข้าใจหรือไม่

"ท่านพ่อ ท่านกลัวว่าข้าเข้าไปในค่ายแล้วท่านแม่ทัพใหญ่เจอเข้าจะถูกลงโทษตามกฎทหารอย่างนั้นหรือ" ความคิดของนางแล่นวาบแล้วถามอย่างรู้ทัน

"โถ นึกอยู่แล้วเชียวว่าลูกสาวของพ่อฉลาดเฉลียวเป็นที่สุด พูดแค่นี้ก็เข้าใจ" ซูเถี่ยโถวยิ้มแย้มอย่างยินดีปรีดา

"ท่านพ่อ ถ้าอย่างไรข้าจะหาโอกาสเข้าพบท่านแม่ทัพ ขอร้องให้เขาพิจารณาฝีมือข้าดู หากผ่านเกณฑ์จะได้เข้าเป็นทหารหญิงในกองทัพสกุลหร่วน" เด็กสาวตาเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น "โธ่เอ๊ย เหตุใดข้าถึงไม่คิดได้ให้เร็วกว่านี้นะ โง่จริงๆ เลย!"

ซูเถี่ยโถวตกใจจนหัวใจแก่ๆ แทบจะกระเด้งออกจากปาก "ไม่ๆ ไม่ได้ๆ กองทัพไม่ใช่ที่ที่น่าอยู่แต่อย่างใด มองไปทางไหนก็มีแต่ทหารตัวเหม็นหึ่ง หากเจ้าได้กลิ่นแล้ววิงเวียนจะทำอย่างไร"

อีกอย่างกองทัพสกุลหร่วนใช่ว่านึกจะเข้าก็เข้าได้ง่ายๆ เสียเมื่อไรเล่า หากไม่ได้ฝึกฝนเคี่ยวกรำอย่างหนัก บากบั่นจนข้ามภูเขาศพมาได้

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 40 21/8/2561 BE 13:03

จะไม่มีทางยืนในนั้นได้อย่างมั่นคงแม้แต่วันเดียว!

ลูกสาวตัวเล็กนุ่มนิ่มหอมกรุ่นของเขาจะเดินบนเส้นทางมหาภัย รับมือกับความลำบากยากเข็ญเช่นนั้นได้อย่างไรเล่า

"ลูกพ่อ ฟังนะ ปกติเจ้าทำตัวเป็นยอดหญิงข่มเหงบุรุษ...แค่กๆ...ข้าหมายความว่าปกติเจ้ารำดาบควงทวนให้ร่างกายแข็งแรงนั้นเป็นเรื่องที่ดี แต่การศึกสงครามไม่ได้น่าสนุกแต่อย่างใด หากเกิดสงครามขึ้นมาจริงๆ แล้วเจ้าออกรบร่วมกับกองทัพ ต่อให้พ่อมีหัวใจสักร้อยดวงก็แตกสลายจนไม่เหลือหรอก" ใบหน้าคร้ามเข้มของซูเถี่ยโถวซีดเผือดด้วยความหวาดกลัว

"แต่ท่านพ่อเคยพูดเสมอว่าการปกป้องบ้านเมืองเป็นหน้าที่ของคนทุกผู้ไม่ใช่หรือ" นางทักท้วง "อีกอย่างท่านก็สั่งสอนข้ามาเองกับมือ หรือว่าท่านไม่มั่นใจใน 'สามสิบหกกระบวนท่าดาบเบิกภูผา' ของสกุลซูเรา"

ผู้เป็นพ่ออับจนด้วยคำพูดในทันใด

"ข้าไม่กล้าพูดว่าศึกษาเคล็ดวิชาดาบชุดนี้จนเข้าใจถ่องแท้ แต่อย่างน้อยๆ ก็เรียนรู้มาสักหกถึงเจ็ดส่วนล่ะน่า" นางทำหน้าห้าวหาญก่อนจะตบหน้าขาตนเองอย่างฮึกเหิม "ท่านพ่อ ชายชาตรีจะได้ทดแทนคุณแผ่นดินและสร้างชื่อเสียงให้วงศ์ตระกูลก็ขึ้นอยู่ที่ได้ออกรบนี่แหละ!"

"ประเด็นคือ...เจ้าเป็นสตรี" ซูเถี่ยโถวพึมพำเบาๆ

นางตวัดตามองมาอย่างดุดันทันที "อะไรนะ"

"ปะ...เปล่า..." ผู้เป็นพ่อกลืนน้ำลาย แล้วรีบยิ้มประจบ "เหตุใดพ่อจะไม่รู้ว่าลูกสาวพ่อมีปณิธานยิ่งใหญ่ ทั้งยังมั่นใจในเพลงดาบสกุลซูเราอย่างมาก..."

"ถ้าอย่างนั้นข้าจะไปเอาดาบมาเดี๋ยวนี้เลย" เด็กสาวพูดพลางลุกพรวด

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 41 21/8/2561 BE 13:03

ทำท่าจะวิ่งออกไปข้างนอกอย่างตื่นเต้น

ซูเถี่ยโถวตกใจจนเหงื่อท่วม ร้อนใจดังไฟลนจนทำอะไรไม่ถูก โชคดีป้าอาฮวายกหม้อพุทราแดงต้มลำไยเข้ามาทันการณ์ นางเอ่ยถามว่า "นั่นคุณหนูจะไปที่ใดเจ้าคะ"

เท้าของซูเสี่ยวเตาชะงักอยู่กลางทาง ความคิดในใจต่อสู้กันหนึ่งยก สุดท้ายก็เดินไหล่เหี่ยวคอตกกลับมายิ้มแหยๆ "แม่นม ข้ากินจนอิ่มแปล้ ขอออกไปเดินย่อยสักสองรอบ เดี๋ยวก็กลับ"

"อาฮวา เจ้ามาพอดี" ซูเถี่ยโถวทำราวกับหญิงสาวผู้ถึงคราวคับขัน แล้วเจอคนผ่านมาช่วยพอดี แทบอยากจับมือแม่นมไว้แล้วหลั่งน้ำตาด้วยความซาบซึ้ง "ระยะนี้กองทัพงานยุ่ง เจ้าช่วยอยู่กับคุณหนูให้มากๆ แทนข้าที หากว่างๆ ก็ทำของอร่อยๆ มาบำรุงนาง ดูสิ แขนขานางเล็กจะเท่าไม้เขี่ยไฟอยู่แล้ว น่าสงสารอะไรอย่างนี้ ข้าเห็นแล้วปวดใจยิ่งนัก"

ซูเสี่ยวเตาก้มลงมองแขนขาตนเอง

เล็กมากเลยหรือ ก็ไม่นี่นา เมื่อวานข้ายังใช้ 'แขนขาเล็กๆ' นี้จัดการพี่โจวจื่อไปหนึ่งยกก่อนจะเปลี่ยนเป็นดาบเล่มใหญ่...

"นายท่านโปรดวางใจ เรื่องดูแลคุณหนูไว้เป็นหน้าที่ข้าเอง" มีหรือป้าอาฮวาจะไม่เห็นว่านายท่านของตนหลิ่วตาส่งสัญญาณมาให้ จนตาแทบกระตุกอยู่แล้ว นางจึงรีบรับคำด้วยความยินดี

"ไม่เอานะท่านพ่อ..." ซูเสี่ยวเตาสูดหายใจเฮือก

"เป็นเด็กดีนะลูก เดี๋ยวตอนเย็นพ่อเลิกจากค่ายแล้วจะเอาของอร่อยมาฝาก" ซูเถี่ยโถวทั้งร้อนตัว ทั้งสงสาร ทั้งรู้สึกผิด จึงไม่กล้ามองสบสายตาวิงวอนของลูกสาวตรงๆ จากนั้นก็เผ่นหนีออกมาอย่างไม่รอช้าโดยไม่ลืม

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 42 21/8/2561 BE 13:03

ส่งเสียงตะโกน "เหล่าหลู่ เร็วเข้าๆ เตรียมม้า! ข้าจะไปประดมพลเช้าสายอยู่แล้ว"

ห้องโถงใหญ่เงียบกริบลงทันใด

"ท่านพ่อไร้มโนธรรมสิ้นดี" สักพักใหญ่ นางก็งึมงำออกมาพลางถอนหายใจ

"คุณหนู วันนี้มาเรียนงานฝีมือที่พวกเราพูดกันไว้คราวก่อนนะเจ้าคะ" ป้าอาฮวาคลี่ยิ้มร้ายกาจ เหมือนสาแก่ใจที่ได้สมปรารถนาหลังจากเฝ้ารออะไรบางอย่างมาเนิ่นนาน

ซูเสี่ยวเตาขนหัวลุกพลางสะท้านเฮือกในใจ

ทนทรมาทรกรรมกับเข็มปักผ้าเล่มเรียวเล็กมาตลอดช่วงเช้า ในที่สุดซูเสี่ยวเตาก็ทนต่อไปไม่ไหว อาศัยจังหวะระหว่างที่ป้าอาฮวาเข้าครัวไปเตรียมอาหารกลางวัน รีบโยนตะกร้าใส่เข็มด้ายรวมทั้งเศษผ้าที่ใช้ฝึกปักผ้าขึ้นไปบนขื่อ แล้วถลกชายกระโปรงวิ่งออกไปข้างนอกราวกับติดปีกบิน

ไม่ไหวแล้ว หากยังฝึกของบ้าๆ นั่นต่อไป นางคงได้ถูกเข็มตำจนปัญญาอ่อนแน่!

ซูเสี่ยวเตาวิ่งแน่บออกมาจนถึงศาลเจ้าที่ริมทางที่อยู่ห่างจากคฤหาสน์สกุลซูสิบแปดลี้ ถึงค่อยเกาะต้นไม้ใหญ่ข้างศาลหอบหายใจฟืดฟาดเพื่อพักเหนื่อย

"อ้าว เสี่ยวเตาเป็นอะไรไปล่ะนั่น ทำราวกับมีเสือไล่กวดหลังมาก็ไม่ปาน" ท่านย่าหวังที่ขายไข่ต้มใบชากับน้ำชาข้นชะโงกหน้ามาถาม

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 43 21/8/2561 BE 13:03

อย่างสงสัย

"ท่านย่า แค่เสือยังน้อยไป" นางถอนหายใจเฮือก พลางยกมือปาดเหงื่อบนหน้าผาก "เสือยังฟาดได้ แต่แม่นมฟาดไม่ได้..."

"ดื้อกับแม่นมเจ้าอีกแล้วหรือ" ท่านย่าหวังจะหัวเราะก็สงสาร จึงเปลี่ยนมาเทน้ำชาร้อนๆ ใส่เครื่องปรุงที่คั่วจนหอมฟุ้ง ทำเป็นชาข้นส่งให้นาง "เอ้า ดื่มอะไรร้อนๆ ให้ท้องอุ่นเสียก่อน เรื่องอื่นไว้ค่อยคิดกันทีหลัง"

"ขอบคุณท่านย่าหวัง"

ซูเสี่ยวเตายกชามชาข้นสีน้ำตาลแก่กลิ่นหอมฉุยขึ้นจิบสองอึก กลิ่นหอมของถั่วลิสงกับงาคั่วบดละเอียดพุ่งเข้ามาแตะจมูก พอเข้าปากก็กลายเป็นกระแสธารอุ่นๆ ที่ไหลผ่านอวัยวะภายใน อารมณ์ฮึดฮัดอัดอั้นที่เก็บไว้ตั้งแต่เช้าสลายไปกว่าครึ่งทันที

"ชาข้นของท่านย่าหวังอร่อยจริงๆ"

"ชาแค่นี้เอง เจ้าชอบกินก็มาหาข้าได้ทุกเมื่อ กินไข่ต้มใบชากับชาข้นรับประกันว่าอิ่มท้อง" ใบหน้าชราของหญิงสูงวัยยิ้มจนย่นเป็นกลีบดอกไม้ ก่อนจะพูดต่ออย่างกระตือรือร้น "เป็นเพราะได้เสี่ยวเตาช่วยไล่ตะเพิดพวกอันธพาลที่มาเก็บค่าคุ้มครองให้แท้ๆ ไม่เช่นนั้นหลายปีมานี้ข้าคงทำมาหากินอย่างสงบสุขไม่ได้"

เด็กสาวเขินอายนิดๆ ที่ถูกชม "แหม ข้าก็แค่ต่อยอันธพาลไม่กี่คนเท่านั้น เรื่องเล็กออกจะตายไป ท่านย่าหวังไม่ต้องเก็บมาใส่ใจหรอก"

ความจริงเป็นเพราะพวกอันธพาลถึงคราวเคราะห์ด้วย เนื่องจากตอนนั้นนางเพิ่งเรียน 'ฝ่ามือพิชิตวัวข้ามภูผาผนึกกำลังไร้เทียมทาน'

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 44 21/8/2561 BE 13:03

จากบิดามาหมาดๆ สบโอกาสทั้งทีจะไม่ลองมือได้อย่างไรเล่า

ตอนนั้นนางเพิ่งจะอายุสิบสี่ แต่กลับเล่นงานบุรุษตัวโตๆ หลายคนจนเบาเรี่ยเบาเล็ด ฟันร่วง กระดูกหัก แม้แต่เจ้าหน้าที่ทางการยังตกใจ สุดท้ายท่านพ่อต้องออกหน้าช่วยนางจนเรื่องสงบลงได้ เฮ้อ...นับจากนั้นมา นางก็ไม่กล้าลงมือหนักถึงเพียงนั้นอีกเลย อมิตาภพุทธ

ซูเสี่ยวเตาลืมความทรงจำที่ตน 'ซัด' พี่โจวจื่อในค่ายเมื่อวานไปจนหมดสิ้นโดยไม่รู้ตัว

"เสี่ยวเตาเป็นยอดหญิงเลื่องชื่อของชายแดนตะวันตกเรา แม้เป็นหญิง แต่ก็ไม่ยอมแพ้บุรุษ ฝีมือระดับเจ้าน่ะ ลงสมรภูมิไปสู้กับพวกเผ่าอี๋ตะวันตกได้สบายๆ"

พอคิดถึงเรื่องราวในอดีต หญิงชราก็รู้สึกเหมือนเลือดในกายสูบฉีดแรง สองตาเป็นประกายเหมือนจะบอกว่า 'ข้าสนับสนุนเจ้านะ'

"จริงหรือ ท่านย่าหวัง ท่านเองก็คิดเช่นนั้นเหมือนกันใช่หรือไม่" เด็กสาวลิงโลดอยู่ในใจ ขณะตบโต๊ะโดยแรงด้วยความตื่นเต้น "ได้! ด้วยแรงสนับสนุนของท่าน รับประกันว่าข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวังแน่นอน"

"หา?" ท่านย่าหวังตามไม่ทัน

ซูเสี่ยวเตายกชาข้นของท่านย่าหวังขึ้นมาซดรวดเดียวหมดแบบไม่กลัวร้อน ก่อนจะวางชามลงกับโต๊ะดังปึ๊ก ยกมือเช็ดหน้าขาวเนียนราวกับหยกของตนเองสองที แล้วประกาศดังลั่น "ข้าไปล่ะ!"

ท่านย่าหวังอยากจะพูดอะไรอีกคำสองคำก็สายเกินการณ์ เพราะเด็กสาวเดินอาดๆ จากไปเรียบร้อยแล้ว

"เอ่อ..." หญิงชรารู้สึกเย็นวาบตรงต้นคออย่างไร้สาเหตุ แล้ว

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 45 21/8/2561 BE 13:03

อดกลืนน้ำลายไม่ได้ "เมื่อครู่ข้าไม่ได้พูดอะไรผิดใช่หรือไม่"

เวลาเดียวกันนั้น ในค่ายกองทัพสกุลหร่วนที่อยู่ห่างออกมานอกตัวเมืองห้าสิบลี้ คมอาวุธกำลังปะทะกันอย่างดุเดือดจนเสียงดังสนั่น เพราะผู้บัญชาการสูงสุดคนใหม่ของกองทัพสกุลหร่วนจำนวนสามแสนนาย กำลังยืนอยู่บนแท่นบัญชาการ ใช้ดวงตาคมกริบดุจอินทรีมองลงมายังการโรมรันของเหล่าทหารกล้าจากสิบสองค่ายย่อย

"ทัพปีกซ้าย กระบวนทัพงูหางยาวแถวเดียว!" เขาสั่งเสียงเข้ม

"ขอรับ!" ทหารกล้าหนึ่งพันนายรับคำดังกึกก้อง แล้วรีบแปรกระบวนทัพเป็นงูตัวยาวอย่างคล่องแคล่ว อาวุธในมือสะท้อนแสงแดดวูบวาบบาดตา

"ทัพปีกขวา กระบวนทัพอินทรีเหินเวหา!" เขายกมือขวาขึ้น

"ลุย!" ทหารทัพปีกขวาเคลื่อนไหวอย่างฮึกเหิมน่าเกรงขามภายใต้การนำของซูเถี่ยโถว

วันนี้ทัพปีกซ้ายขวาซ้อมรบด้วยยุทธวิธีใช้คนน้อยจู่โจมคนมากภายใต้การบัญชาการของนายทัพหนุ่มแน่น ทัพปีกซ้ายแปรกระบวนอย่างคล่องแคล่วเป็นระเบียบ ราวกับงูหลามยักษ์ที่เลื้อยจากสวรรค์ลงมาพันรัดศัตรูทุกหัวระแหงให้หักเป็นท่อนๆ

ฝ่ายทหารฝีมือดีห้าร้อยนายที่มีซูเถี่ยโถวนำทัพก็เป็นประดุจอินทรียักษ์แกร่งกล้า แบ่งออกเป็นจะงอยปาก กรงเล็บ ปีกที่พร้อมเข้าโจมตีได้ทุกเมื่อ ต่อให้งูยักษ์เจ้าเล่ห์น่ากลัวเพียงไรก็สามารถพุ่งเข้าไปจู่โจมจุดอ่อนได้ในจังหวะแยบยล ผ่านไปเพียงหนึ่งชั่วยาม กระบวนทัพ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 46 21/8/2561 BE 13:03

งูหางยาวแถวเดียวก็ถูกตีเสียจนแตกพ่ายจนหัวหางต่อกันไม่ติด

ไต้อวี้เป็นหนุ่มเลือดร้อน พอเห็นดังนั้นใบหน้างามสง่าก็แดงก่ำ พลางเหลือบมองแม่ทัพใหญ่ที่ยืนกอดอกบนแท่นด้วยท่าทางครุ่นคิดอย่างกระวนกระวาย ก่อนจะตั้งสติกระชับมือเข้ากับทวนด้ามทอง แล้วล้วงมือเข้าไปดึงธงเล็กจากในอกเสื้อออกมาสั่งการเปลี่ยนกระบวนทัพอย่างรวดเร็ว

"เปลี่ยน กระบวนทัพกุญแจทอง!"

ทัพปีกซ้ายที่มีวี่แววจะเพลี่ยงพล้ำรีบแปรกระบวนเป็นกุญแจทองอันแน่นหนาน่าเกรงขาม ทหารที่ถูกฝ่ายตรงข้ามใช้ชาดแต้มสำเร็จจนเป็น 'ทหารตาย' นั้นแม้จะไม่อยากเพียงใด แต่ก็ต้องแกล้งนอนเป็นศพแน่นิ่งอยู่บนพื้นตามกติกา ซ้ำพอถูกเหยียบในระหว่างช่วงชุลมุนก็ห้ามขยับตัว ห้ามร้อง ห้ามด่า ทรมานยิ่งกว่าฆ่ากันจริงๆ เสียอีก

ทหารสกุลหร่วนส่วนที่ยังไม่ได้ลงสนามเห็นภาพนั้นเข้า ใบหน้าที่ถูกแดดเผาจนดำกร้านต่างกลั้นยิ้มไปตามๆ กัน พร้อมอดสงสัยอยู่ในใจไม่ได้ ไม่รู้ว่าท่านแม่ทัพใหญ่ไปเอาความคิดนี้มาจากที่ใด วิธีนี้ผู้ลงสนามไม่ต้องถูกฟาดจนสลบหรือหมดแรงเสียก่อนถึงค่อยล้มลงบนพื้น แต่ขอเพียงถูกชาดแต้มลงบน 'จุดสำคัญ' ก็ต้องสละสิทธิ์ในการรบแล้วตายไปเสีย ทรมานออกจะตายไป

ทว่าสิบหกหน่วยย่อยของกองทัพสกุลหร่วนกลับเลื่อมใสชื่นชมยิ่งนัก วิธีการของท่านแม่ทัพใหญ่ช่วยลดอัตราบาดเจ็บของทหารจากอาวุธระหว่างการซ้อมรบได้ แม้แต่ยารักษาอาการบาดเจ็บก็ยังใช้น้อยลงร่วมพันขวด นอกจากนั้นยังทรงประสิทธิภาพในการสอนทหารว่าควรเลี่ยงจุดสำคัญ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 47 21/8/2561 BE 13:03

อย่างศีรษะ ลำคอ หน้าอกอย่างไร

หร่วนชิงเฟิง 'วางท่าขรึม' กวาดตามองอยู่บนแท่นด้วยสีหน้าเคร่งเครียด แต่ความจริงในใจหัวร่องอหายไปหลายตลบ สีชาดนี้เป็นสีย้อมเฉพาะตัวของโรงทอผ้าที่มีสกุลหร่วนเป็นเจ้าของ หากโดนแล้วไม่มีทางหลุดออกได้ง่ายๆ เว้นแต่ใช้น้ำมันพืชเช็ดเท่านั้นถึงจะออกหมด

"อืม พอซ้อมรบเสร็จจะบอกดีหรือไม่นะ" เขาลูบคางอย่างครุ่นคิด

สีที่เปื้อนเสื้อผ้าน่ะช่างเถิด แต่ส่วนที่เปื้อนหน้าเหมือนจุดแดงบนซาลาเปานี่โดดเด่นน่ามองยิ่งนัก เก็บเอาไว้ดูหลายๆ วันก็ไม่เลว

ทว่าสถานการณ์ในสนามเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ กระบวนทัพกุญแจทองปิดกั้นทหารกล้าห้าร้อยนายของซูเถี่ยโถวเอาไว้อย่างแน่นหนา ไม่ทันถึงครึ่งชั่วยามก็มีทหาร 'ล้ม' เกินร้อย เหลืออีกสามร้อยกว่านายที่ยังยืนหยัดต่อสู้กับกำลังพลกองหน้าแนวซ้ายหกร้อยกว่านายอย่างดุเดือด

แม้จะอยู่ในวัยกลางคน ซูเถี่ยโถวก็ยังฮึกเหิมดุดัน เหงื่อร้อนๆ ไหลโซมกายขณะถือทวนอสรพิษจั้งแปดกวาดออกไปรอบตัวพร้อมเปล่งเสียงกึกก้องที่ทำให้ฟ้าสนั่นดินสะเทือน ก่อนที่ทหารทัพปีกซ้ายร่วมห้าสิบนายจะกรูกันเข้ามาล้อมเขาไว้ทุกด้านอย่างพร้อมโจมตี

แม้แข็งแกร่งทรงพลัง แต่น่าเสียดายที่ถูกรุมกลุ้มจากทุกทาง...

หร่วนชิงเฟิงนึกถึงแม่นางน้อยที่ดูเหมือนเรียบร้อยอ่อนหวาน แต่ความจริงโผงผางบุ่มบ่ามคนนั้น นัยน์ตาคมเข้มขึ้นเล็กน้อย อยากจะยกมือให้สัญญาณหยุด แต่สุดท้ายความมีสติก็ห้ามเขาเอาไว้เสียก่อน

ซูเถี่ยโถวคนนี้ขึ้นชื่อเรื่องความแข็งแกร่งห้าวหาญ ไม่มีทางที่จะตกม้าตายเอาง่ายๆ เช่นนี้แน่ ดูต่อไปก่อนแล้วกัน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 48 21/8/2561 BE 13:03

ไม่ผิดจากที่คิด แม้ซูเถี่ยโถวจะเป็นคนโผงผาง แต่ก็คิดอ่านละเอียดรอบคอบ พอเห็นว่ากระบวนทัพกุญแจทองอันแน่นหนาปิดล้อมพวกตนเอาไว้หมดแล้ว ก็ตะโกนสั่งดังลั่น "พวกเรา! กระบวนท่ากลิ้งดาบขโมยท้อ!"

"รับทราบ!" ทหารกล้าสามร้อยกว่านายรับคำดังลั่น แล้วทิ้งตัวลงไปกลิ้งบนพื้น ใช้ดาบแต้มสีในมือจู่โจมเป้ากางเกงคู่ต่อสู้อย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ

หว่างขาเจ็บจุก ทหารทัพปีกซ้ายที่ 'ถูกอาวุธ' ร้องโอดโอยพลางเข่าอ่อนไปตามๆ กัน พอจะตะเกียกตะกายลุกขึ้นมา หน้าผากก็ถูกแต้มจุดแดงไปเรียบร้อยแล้ว!

ไต้อวี้ยืนอึ้ง *เช่นนี้ก็ได้หรือ*

กำลังพลทัพปีกซ้ายลดลงไปกว่าครึ่งทันที มิหนำซ้ำสองร้อยกว่านายที่เหลือก็ยืนหนีบขาอยู่กลางกระบวนทัพด้วยความหวาดกลัว เรียกได้ว่าพ่ายแพ้หมดรูป จึงถูกทหารไม่กลัวตายและไม่กลัวอายของซูเถี่ยโถว 'ฆ่า' ทิ้งเรียบทั้งกองทัพอย่างรวดเร็ว!

แม่ทัพใหญ่ผู้องอาจที่ยืนอยู่บนแท่นบัญชาการเห็นแล้วหัวเราะลั่นออกมาอย่างลืมตัวจนไม่เหลือภาพลักษณ์เดิม

"ศึกครั้งนี้ ทัพปีกขวาเป็นฝ่ายชนะ!" รองแม่ทัพเก่าแก่ของสกุลหร่วนกระแอมเตือนสติอยู่ข้างๆ พลางกลั้นยิ้มตรงมุมปาก แล้วประกาศเสียงดัง

"เรียนท่านแม่ทัพใหญ่!" ไต้อวี้เองก็เป็นบุตรชายตระกูลแม่ทัพชื่อดังในเมืองหลวง แต่ยังไม่เคยเห็นกลยุทธ์เช่นนี้สักครั้ง เขาปักปลายด้ามทองของทวนคู่ใจลงไปในดินสิบชุ่น* แล้วประสานมือคำนับพลางพูดอย่างมีน้ำโห

* ชุ่น เป็นหน่วยมาตราวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ชุ่นเป็น 1 ฉื่อ (เชียะ)

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 49 21/8/2561 BE 13:03

"วิธีที่นายทัพปีกขวาซูใช้ไม่ใช่กลยุทธ์ที่มีคุณธรรม แต่เป็นวิธีแบบอันธพาล ไต้อวี้มิอาจยอมรับได้!"

ซูเถี่ยโถวจับทวนอสรพิษจั้งแปดพาดบ่า เช็ดเหงื่อบนใบหน้าลวกๆ แล้วไม่ลืมที่จะประสานมือคำนับหร่วนชิงเฟิง

"เรียนท่านแม่ทัพใหญ่ ท่านนายทัพปีกซ้ายไต้กล่าวได้ถูกแล้ว กลยุทธ์ที่ข้าใช้ไม่ปรากฏในตำราพิชัยสงคราม เพราะเป็นกลยุทธ์ที่ข้าคิดขึ้นมาเอง แต่ข้าคิดว่าในเมื่อถึงขั้นลงสนามไปสู้รบแบบเข่นฆ่ากันให้ตายไปข้างแล้ว ใช้วิธีแบบอันธพาลจะเสียหายตรงไหน ในความคิดของข้า แค่ชนะข้าศึกได้ก็พอแล้ว"

"นายทัพแนวหน้าปีกขวาซู การทำศึกจะไร้แบบแผนเช่นนี้ไม่ได้" ไต้อวี้หน้าตาเคร่งเครียด ขณะกัดฟันกรอด "หากใช้กลยุทธ์ของท่านในการสู้รบขนาดเล็ก ข้าเห็นดีเห็นงามด้วยเป็นอย่างยิ่ง แต่ในสมรภูมิจริงมีเพียงการใช้ยุทธศาสตร์สง่าผ่าเผยบัญชาการไพร่พลเท่านั้นถึงจะสามารถตรึงกำลังข้าศึกแล้วเอาชนะได้..."

"นายทัพแนวหน้าปีกซ้ายไต้ ข้าเองก็เลื่อมใสกลยุทธ์อันเลิศล้ำของท่านมากเหมือนกัน" ซูเถี่ยโถวอยู่ในกองทัพมายี่สิบกว่าปี ฝึกปรือตนเองจนเจนจัด แม้ภายนอกจะดูแข็งทื่อโผงผาง แต่ภายในรู้จักประนีประนอมผ่อนปรน เมื่ออีกฝ่ายเป็นคุณชายตระกูลแม่ทัพจากเมืองหลวง เขาจึงกล่าวยิ้มๆ แบบไม่อ่อนไม่แข็งเกินไป "แต่กำลังพลทัพปีกขวาของข้ามีไว้ใช้งานดุจดาบเร็วอยู่แล้ว ยิ่งเร็วยิ่งชุลมุนเท่าไรก็ยิ่งก่อกวนข้าศึกได้มากเท่านั้น พวกเราใช้วิธีที่เร็วที่สุดเข่นฆ่าศัตรู ตีแนวหน้าให้แตก เพื่อให้ทัพใหญ่ที่อยู่ข้างหลังตรึงสถานการณ์ได้ง่ายขึ้น ดังนั้นข้าคิดว่า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 50 21/8/2561 BE 13:03

วิธีของตนเองดีมากแล้ว"

ที่กล่าวมาไม่ผิดแม้แต่นิดเดียว...ไต้อวี้เลยได้แต่อึ้ง พูดอะไรไม่ออก

"เอาล่ะ! นายทัพแนวหน้าทั้งสองท่านทำได้ดีมาก" ในที่สุดหร่วนซิงเฟิงก็เอ่ยปาก เสียงทุ้มเป็นกังวานหนักแน่นทรงพลังในทุกคำ "โดยเฉพาะใจที่ฮึดสู้แบบไม่ยอมแพ้ สมแล้วที่เป็นชายอกสามศอกของกองทัพสกุลหร่วนเรา! แต่วันนี้นายทัพแนวหน้าปีกขวาซูมาเหนือกว่าจริงๆ นำวิธีแบบอันธพาลมาใช้ในสถานการณ์เช่นนี้ได้ฉลาดยิ่งนัก ไต้อวี้ ทีนี้ท่านคงรู้แล้วสินะว่าพวกท่านลุงทั้งหลายทำศึกแบบไม่เลือกวิธีการ ขอแค่ได้ชนะเป็นพอ นี่แหละที่ตำราพิชัยสงครามกล่าวว่าทำศึกต้องรู้จักปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์"

ซูเถี่ยโถวหน้าแดงเรื่อด้วยความปลาบปลื้มที่ได้รับคำชม ทหารกล้าฝีมือดีห้าร้อยนายใต้อาณัติต่างก็หน้าบานเป็นจานไปตามๆ กัน

ส่วนไต้อวี้กับทหารทัพปีกซ้ายหนึ่งพันนายนั้นประเดี๋ยวก็หน้าแดง ประเดี๋ยวก็หน้าซีด ทั้งกระอักกระอ่วน ทั้งอาย ทั้งขัดใจนิดๆ อัดอั้นเป็นอย่างยิ่ง

"กองทัพสงบประจิมของสกุลหร่วนเราถนัดใช้กลยุทธ์เปิดเผย กลยุทธ์ลับ และกลยุทธ์พิสดารมาแต่ไหนแต่ไร ยังเคยใช้ 'กระบวนทัพไล่หมาป่ากินเสือ' ที่ด่านเทียนเหมินตีทัพใหญ่สามแสนนายของชนเผ่าอี๋ตะวันตกสำเร็จมาแล้ว ดังนั้นขอเพียงเป็นกลยุทธ์ที่ข้าศึกป้องกันไม่ได้ก็ถือเป็นกลยุทธ์ที่ดีทั้งสิ้น" ดวงตาคมของแม่ทัพหนุ่มโชนแสงแวววาวดูน่าครั่นคร้ามอย่างยิ่ง "ที่พูดมานี้ทุกคนเข้าใจหรือไม่"

ไต้อวี้กับทหารในกองพากันสะดุ้ง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 51 21/8/2561 BE 13:03

"ขอรับ ข้าน้อยเข้าใจแล้ว"

หร่วนชิงเฟิงพยักหน้าอย่างพึงพอใจ ก่อนจะตวัดตาไปมองซูเถี่ยโถว ผู้มีร่างกายสูงใหญ่กำยำและบุคลิกโผงผางแล้วอดยิ้มไม่ได้ "นายทัพแนวหน้าปีกขวาซู"

"ขอรับ" ซูเถี่ยโถวรีบทรุดตัวลงคุกเข่าข้างเดียว ประสานมือขานรับเสียงดังก้องดุจระฆัง

"วันนี้ท่านนายทัพใช้ทวนอสรพิษจั้งแปดได้อย่างยอดเยี่ยม ข้าเห็นแล้วคันไม้คันมือยิ่งนัก" คิ้วเข้มคมดุจใบดาบตวัดเฉียงขึ้นเล็กน้อย ขณะยกมุมปากขึ้นนิดๆ "ไม่ทราบว่าท่านยังมีแรงเหลือมาประมือกับข้าหน่อยหรือไม่"

"คำสั่งของท่านแม่ทัพใหญ่ถือเป็นเกียรติของข้า" ตอนแรกซูเถี่ยโถวผงะไปเล็กน้อย ก่อนจะฉีกยิ้มอย่างรวดเร็ว

ท่านแม่ทัพใหญ่เป็นลูกชายคนโตที่ท่านโหว* มอบหมายให้รับช่วงต่อกองทัพสกุลหร่วน แม้จะยังหนุ่มแน่น ซ้ำยังมีบุคลิกสุภาพสูงส่งแบบคุณชายลูกผู้ดี แต่ตนเคยสืบรู้มาว่าท่านโหวให้ท่านแม่ทัพใหญ่คอยติดตามข้างกายและฝึกสอนศิลปะการพิชัยสงครามให้ตั้งแต่อายุหกขวบ ครั้นพออายุสิบสี่ได้นำกำลังพลแปดร้อยนายของจวนโหวขึ้นไปซ้อมรบบนเขา แล้วเจอกองโจรหนึ่งหมื่นคนของตี๋เหล่าหู่ซึ่งเป็นโจรป่าเลื่องชื่อของซานซีกำลังนำกำลังเข้าโจมตีเมืองซานซีพอดี

กำลังพลของทั้งสองฝ่ายแตกต่างกันชัดเจนถึงเพียงนี้ หากเป็นนายทัพคนอื่น ทหารแปดร้อยนายมีแต่จะตายเรียบ เก้าในสิบคนจะต้อง

* โหว เป็นตำแหน่งขุนนางขั้นสูงของจีนโบราณ นับเป็นลำดับที่สองของตำแหน่งผู้ครองนครรัฐรองจาก 'กง' โดยมีลำดับเป็น 'กง โหว ป๋อ จื่อ หนาน'

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 52 21/8/2561 BE 13:03

ตัดสินใจถอยทัพกลับเข้าเมืองซานซี ปิดประตูเมืองอย่างแน่นหนา แล้วค่อยให้ม้าเร็วรีบไปขอกำลังเสริมมาจากค่ายใหญ่

แต่ไม่คิดเลยว่ากองโจรหนึ่งหมื่นคนจะถูกฆ่าเกลี้ยงในคืนเดียว กลางป่าเก่าแก่อันเป็นเส้นทางมุ่งหน้าเข้าเมืองซานซี

พอฟ้าสาง เด็กหนุ่มหน้าตางดงามในอาภรณ์ขาวพลิ้วคนหนึ่ง ก็สาวเท้าเนิบๆ ออกมาพลางเช็ดถูดาบคู่ใจอย่างไม่เร่งร้อน เหมือนกำลังเดินเล่นอย่างสบายอารมณ์และเมื่อครู่เพิ่งเข้าไปเก็บดอกไม้สักกิ่งจากในป่า...

หยดเลือดที่สาดกระเซ็นมาโดนอาภรณ์ขาวแห้งกรังเป็นสีดำไปนานแล้ว ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มรื่นรมย์ ทหารแปดร้อยนายที่ตามมาข้างหลังล้วนแต่เลือดอาบชุดเกราะ ได้รับบาดเจ็บมากันถ้วนหน้า บางคนสาหัสเป็นพิเศษ ถูกฟันหลังเป็นแผลใหญ่เลือดซุ่มหรือไม่ก็มีธนูสองดอกปักอยู่บนหลัง แต่ทุกนายยังดูฮึกเหิมอย่างยิ่ง

แปดร้อยนายสู้กับหนึ่งหมื่นคน นอกจากจะได้รับชัยชนะอย่างหมดจด ยังไม่สูญเสียไพร่พลไปแม้แต่นายเดียว

ศึกครั้งนี้เลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน...

พอคิดว่าวันนี้ตนดวงดี ถูกแม่ทัพหนุ่มผู้มีพรสวรรค์เป็นเลิศเรียกตัวมาเป็นคู่ประลองฝีมือ ซูเถี่ยโถวก็ดีใจยิ่งกว่าได้รับรางวัลสักพันตำลึงทองด้วยซ้ำ!

"นายทัพแนวหน้าปีกขวาซู อีกหนึ่งชั่วยามให้หลังเจอกันที่ลานซ้อมยุทธ์" หร่วนชิงเฟิงกล่าวยิ้มๆ แล้วเห็นทุกคนอ้าปากหวอด้วยสีหน้าริษยาก็อดเอ็ดขันๆ ไม่ได้ "พวกเจ้าเองก็อยากสู้กับข้า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 53 21/8/2561 BE 13:03

ถึงเพียงนี้เชียว ก็ได้ๆๆๆ ไปลงชื่อไว้กับท่านอาจารย์จ่างซุน ใครไม่กลัวเจ็บไม่กลัวตาย ข้ารับประลองด้วยทั้งนั้น"

"ขอบคุณท่านแม่ทัพใหญ่!" ทุกคนดีใจจนเนื้อเต้น เสียงโห่ร้องดังก้องไปทั่ว

หา? ต้องดีใจถึงเพียงนี้เลยหรือ

ความจริงเขาเป็นคนหนุ่มที่ฝักใฝ่โคลงกลอน มีความรู้ในเชิงอักษร แต่ไม่ยึดติดกับขนบธรรมเนียม ปกติไม่ค่อยชอบจับหอกจับดาบเท่าไรนัก...

หร่วนชิงเฟิงผู้งามสง่ามองทหารใต้อาณัติที่พากันถูมือถูไม้อย่างกระเหี้ยนกระหือรือแล้วไม่รู้ว่าควรดีใจหรือควรปวดหัวดี สุดท้ายเขาก็ส่ายหน้าถอนหายใจ แล้วเดินลงจากแท่นบัญชาการช้าๆ เพื่อไปเปลี่ยนชุดรัดกุมสำหรับฝึกยุทธ์

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 54 21/8/2561 BE 13:03

3

"นั่นใคร!"

ซูเสี่ยวเตาเพิ่งจะกรายเข้ามาใกล้ประตูใหญ่หน้าค่ายก็ถูกทหารสวมเกราะทั้งชุดท่าทางขึงขังหลายนายใช้ทวนพู่แดงขวางไว้

"ข้าเอง" นางสะดุ้งโหยง มือเล็กรีบหนีบปลายทวนเล่มหนึ่งไปให้พ้นลำคอ คิ้วโก่งขมวดมุ่น "พี่จ้าวจื่อ วันนี้ดุเหลือเกินนะ"

ชายร่างสูงใหญ่ผิวคล้ำเข้มหน้าแดงวาบ ก่อนจะกระแอมหนักๆ "แค่กๆ น้องสาว ไม่ใช่ว่าพี่จ้าวจื่อแล้งน้ำใจ แต่ท่านแม่ทัพใหญ่มีคำสั่งลงมาว่าคนทั่วไปหากไม่มีเรื่องมารายงานจะเข้ามาในค่ายไม่ได้ ผู้ใดฝ่าฝืนต้องถูกโบยตามกฎทหารห้าสิบไม้"

"ข้ารู้ๆ ตอนนี้ท่านแม่ทัพใหญ่มาแล้ว ทุกอย่างก็ต้องทำตามที่ท่านแม่ทัพใหญ่พูด ใช่ว่าข้าจะขัดคำสั่งเสียหน่อย" นางยิ้มกริ่ม "ดังนั้นพี่จ้าวจื่อช่วยไปรายงานท่านแม่ทัพใหญ่ให้ข้าที ว่าข้ามีความประสงค์

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 55 21/8/2561 BE 13:03

จะเข้าร่วมกองทัพ ขอให้ท่านแม่ทัพใหญ่โปรดพิจารณาด้วย"

"น้องสาวอย่าพูดเป็นเล่น เรื่องนั้นจะได้อย่างไรกันเล่า" จ้าวจื่อเบิกตากว้างมองนางด้วยความตกใจ

นายทหารอีกคนก็รีบพูดขึ้นมาอย่างทนไม่ไหว "น้องสาวรีบกลับไปโดยเร็วเถิด เกิดท่านแม่ทัพใหญ่โมโหขึ้นมาจะยุ่ง"

"ข้ามีเหตุมีผลอย่างนี้จะทำให้ท่านแม่ทัพใหญ่โมโหได้อย่างไรกันเล่า" ดูเอาเถิด ท่าทางนางสำรวม จริงใจและน่ารักเพียงใด!

แต่ไม่ว่านางจะพูดจนปากเปียกปากแฉะ ทำซื่อ ทำเซ่อ ทำเป็นน่ารักอย่างไร พวกพี่ๆ ทหารก็ใจแข็งไม่ยอมให้นางเข้าไปท่าเดียว เรียกว่าไม่เห็นแก่ความสัมพันธ์แต่ก่อนเก่าบ้างเลย

คราวนี้ซูเสี่ยวเตาโมโหขึ้นมาแล้ว เด็กสาวเท้าสะเอวกระทืบเท้า "ได้ ดูถูกกันนักใช่หรือไม่! หากวันนี้ข้าเข้าไปในค่ายทหารชายแดนตะวันตกไม่ได้ ข้าจะเปลี่ยนไปใช้แซ่หร่วนแทน ไม่ใช้แซ่ซูแล้ว คอยดูแล้วกันว่าใครจะแน่ หึ!"

นึกหรือว่าทำเช่นนี้แล้วจะขวางนางได้ นางน่ะลูกสาวซูเถี่ยโถวเชียวนะ มุดเข้ามาขุดดินเล่นในค่ายทหารชายแดนตะวันตกตั้งแต่อายุสามขวบแล้ว กำแพงค่ายมีรูสุนัขลอดหรือรูหนูตรงไหนบ้าง นางรู้ดีกว่าใครทั้งนั้น!

อีกสองถ้วยชา* ให้หลัง

ซูเสี่ยวเตาคลานออกมาจากรูสุนัขลอดตรงปีกตะวันออกอย่างระมัดระวัง

* 'หนึ่งถ้วยชา' ใช้เปรียบถึงช่วงเวลาที่สั้นมาก บางตำราเทียบว่าประมาณ 10-15 นาที

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 56 21/8/2561 BE 13:03

รูนี้เป็นรูประจำของเจ้าเหล่าผี สุนัขล่าเนื้อที่ท่านรองแม่ทัพเลี้ยงไว้ นางค้นพบเข้าโดยบังเอิญตอนช่วยเขาให้อาหารมัน มิหนำซ้ำขนาดก็กำลังเหมาะเจาะ พอให้สุนัขล่าเนื้อกับคนที่มีรูปร่างเล็กบางอย่างนางลอดได้พอดี

นางยังรู้ด้วยว่าพวกทหารลาดตระเวนกันตอนไหน เวลาลาดตระเวนจะผลัดเปลี่ยนกันกี่นายกี่หมู่ อีกทั้งยังรู้รหัสลับที่ใช้ในวันนั้นๆ ด้วย แต่นางไม่โง่พอที่จะอยู่ที่เดิมรอขานรหัสกับพวกเขาหรอกนะ รีบทำให้จบเรื่องโดยไวดีกว่า อย่างอื่นค่อยว่ากันทีหลัง

"หวังว่าพอท่านพ่อรู้เข้าจะไม่โกรธมากนักนะ" เด็กสาวสูดหายใจเข้าลึก ก่อนจะเริ่ม 'คลำทาง' ไปยังกระโจมแม่ทัพใหญ่อย่างไร้ความลังเล

แน่นอนว่าบริเวณหน้ากระโจมจะต้องมีทหารฝีมือดีของสกุลหร่วนคอยอารักขาอย่างแน่นหนา ส่วนด้านหลังกระโจมแม่ทัพใหญ่คือประตูเข้ากระโจมรองแม่ทัพซึ่งมีการคุ้มกันอย่างแน่นหนาพอกัน

ดังนั้นนางจึงค่อยๆ เลียบไปทางด้านข้างกระโจม แล้วทิ้งตัวลงนั่งยองๆ เลิกชายผ้ากระโจมผืนหนึ่งขึ้นมาเล็กน้อย ก่อนจะมุดคลานเข้าไปข้างในราวกับหนู

ใครเลยจะรู้ว่ายังไม่ทันได้ลุกขึ้นมาก็ได้เห็นภาพหนุ่มรูปงามเปลือยร่างอันเย้ายวนอาบน้ำชวนให้เลือดกำเดาไหลเข้าเสียก่อน!

เฮือก...ของลับ...

นางเบิกตากว้าง ลืมไปโดยสิ้นเชิงว่าตนเป็นสาวเป็นนาง ไม่ควรมองสัดส่วนโอฬารกลางพุ่มพฤกษ์ของผู้อื่นแบบจ้องเอาๆ เช่นนี้ ตะ...แต่... มันน่าตกใจจริงๆ นี่นา มิหนำซ้ำนางยังอยู่ในท่านอนราบแหงนหน้าไปทาง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 57 21/8/2561 BE 13:03

'เจ้านั่น' พอดี...นาง...นี่นางตาฝาดไปหรือ เหตุใดถึงได้เห็นมันผงกหัวหงึกๆ ได้เล่า!

นะ...นี่ข้าจะเป็นตากุ้งยิงแล้ว!

หร่วนชิงเฟิงเองก็ตกใจจนหน้าถอดสี ท่อนแขนยาวเอื้อมไปคว้าเสื้อคลุมสะอาดที่แขวนอยู่บนฉากบังตามาปิดสัดส่วนที่แข็งตัวของตนเองอย่างรวดเร็ว จึงสามารถอำพรางภาพวาบหวิวไว้ได้

ซูเสี่ยวเตายังไม่ทันได้สติกลับมาจากอาการตกตะลึงที่ได้เห็นความเป็นชายอันแสนโอฬารเมื่อครู่ ก็พลันได้ยินเสียงแคร้ง พร้อมกับที่รู้สึกวาบตรงลำคอ เมื่อคมกระบี่เย็นเฉียบเข้ามาจ่อประชิดคอตนเอง

"ช้าก่อน..." ดวงตาสุกใสเป็นประกายมองเขาอย่างหวาดกลัว

"เจ้าเองหรือ!" สีหน้าของหร่วนชิงเฟิงเย็นชาอย่างน่ากลัว รอยยิ้มที่อยู่ในเนตรหงส์เป็นเนืองนิตย์หายไปในพริบตา แต่พอเห็นหน้านางชัดเขาก็ผงะไปเล็กน้อย

"จะ...เจ้า?" นางเองก็จำเขาได้เช่นกัน ดวงตายิ่งเบิกกว้างจนกลมดิก "จะ...เจ้าเข้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ช้าก่อน เจ้าเข้ามาในค่ายทหารเพื่ออะไร หรือจะเป็นสายลับ"

"ข้าน่ะหรือ" จิตสังหารรอบตัวเขาหายไปแล้ว รอยยิ้มขบขันกลับมาสู่เนตรหงส์อีกครั้ง ริมฝีปากหยักมุมน้อยๆ "เมื่อครู่ข้าเหงื่อออกทั้งตัว ซ้ำหัวหูก็มีแต่ฝุ่น เลยสั่งให้คนยกถังน้ำร้อนมาให้ เพิ่งจะล้างตัวจนสะอาดก็เห็นโจรราคะหญิงลอบดอดเข้ามาในกระโจมลับๆ ล่อๆ คิดจะกระทำชำเรา..."

"ใครจะอยากกระทำชำเราเจ้า!" ใบหน้าเนียนแดงก่ำ นางโมโห

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 58 21/8/2561 BE 13:03

เสียจนติดอ่าง "อะ...อีกอย่างที่นี่ก็เป็นกระโจมแม่ทัพใหญ่ อยู่ๆ ก็เข้ามาอาบน้ำในกระโจมแม่ทัพใหญ่ถือว่าทำผิดกฎทหาร มีโทษถึงประหารเชียวนะ เทียบกันแล้วข้าก็แค่ทะเล่อทะล่าเข้ามาเท่านั้น...หากท่านแม่ทัพใหญ่สั่งโบย เจ้าจะต้องถูกโบยมากกว่าข้าสามสิบไม้ ดูซิว่าใครจะกลัว!"

แม่สาวร่างเล็กผู้นี้พูดฉอดๆ อย่างมั่นอกมั่นใจทีเดียว

หร่วนชิงเฟิงอดนึกขันและปวดหัวนิดๆ ขึ้นมาพร้อมกันไม่ได้ ซูเสี่ยวโถวเป็นชายดิบเถื่อนห้าวหาญ ไม่รู้ว่าให้กำเนิดแม่สาวน้อยท่าทางฉลาดแต่ความจริงเซ่อซ่าเช่นนี้ได้อย่างไร

"แม่นางเสี่ยวเตา หากวิเคราะห์กันตามเหตุผลแล้ว การที่บุรุษที่ไม่ใช่แม่ทัพใหญ่จะเข้ามาอาบน้ำในกระโจมแม่ทัพใหญ่อย่างเปิดเผยมีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใดกัน" เขาแย้มยิ้มพลางถามเนิบๆ "หากข้าไม่ใช่แม่ทัพใหญ่ ข้ายังจะเป็นใครได้อีกเล่า"

"เจ้า...เป็นชายบำเรอของท่านแม่ทัพใหญ่!" นางสูดหายใจเฮือกใหญ่ทันที

ให้ตายเถอะสวรรค์ ข้าไม่อยากล่วงรู้เรื่องส่วนตัวพรรค์นี้แม้แต่นิดเดียว นี่ช่างลับสุดยอดของลับสุดยอดจริงๆ!

เขาแทบสำลักลมหายใจตนเอง ใบหน้าคมคายดำคล้ำไปกว่าครึ่ง "ในหัวเจ้ามีอะไรอยู่บ้างกันแน่"

"แล้วยังจะเป็นอะไรได้เล่า" ซูเสี่ยวเตาใช้สายตาเหยียดหยามมองเขาหัวจรดเท้า ตั้งแต่เรือนผมยาวสลวยดุจสายน้ำ กระดูกไหปลาร้าสุดเย้ายวน แล้วไหนจะแผ่นอกขาวเนียนดุจจันทราทอแสงที่โผล่ออกมาจากเสื้อคลุมผ้าไหม...รู้สึกโมโหขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก "พูดมาสิๆ!"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 59 21/8/2561 BE 13:03

หากไม่เพราะได้รับการอบรมบ่มเพาะจากครอบครัวมาตั้งแต่เด็กว่าบุรุษจะทำร้ายสตรีไม่ได้แม้แต่ปลายก้อย ป่านนี้หร่วนซิงเฟิงคงได้บีบคอนางให้ตายไปแล้ว

เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วหายใจออกช้าๆ นับหนึ่งถึงสิบอยู่ในใจ สุดท้ายสีหน้าก็กลับมาเป็นปกติ

"แม่นางเสี่ยวเตา คำพูดของเจ้าทำร้ายจิตใจข้านะ"

ตนเองเป็นชายหนุ่มรูปงาม ทำท่าเศร้าสร้อยระทดระทวยเช่นนี้ หากใครไม่เข้าใจผิดก็แปลกแล้ว

"เฮ้อ..." เด็กสาวเองก็ถอนหายใจเฮือกหนึ่งเพราะได้บรรลุแจ้งเข้าใจความขมขื่นฝืนใจของเขาแล้ว "ข้าผิดเอง...เมื่อคืนไม่น่าโมโหแล้วทิ้งเจ้าไว้คนเดียว ตอนนี้เจ้าเลยตกมาอยู่ในอุ้งมือมารของแม่ทัพใหญ่จนต้องมาเสียพรหมจรรย์..."

มุมปากหร่วนซิงเฟิงกระตุกริกๆ ก่อนจะยกมือนวดหว่างคิ้ว "ข้านี่ล่ะแม่ทัพใหญ่"

"เจ้ายังหนุ่มยังแน่น พลาดพลั้งไปก็ไม่เป็นไรหรอก ต่อไปให้ปรับปรุงตัวก็พอ...เมื่อครู่เจ้าว่าอะไรนะ!"

"ข้าคือแม่ทัพสงบประจิม หร่วนซิงเฟิง!" เขาเน้นเสียงทีละคำ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 60 21/8/2561 BE 13:03